

Bombalanan, demokratik özerkliktir!

sayfa 4-5-7

Gerçek

**Bilinç
LENİN
yaz kampı**

8-11 Eylül / Dikili

Eylül 2011 / Sayı: 23

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Karar anı

Kriz kelimesinin Yunancadan gelen kökü "karar anı" anlamını taşıyor. Kapitalizmin dünya krizi derinleştikçe bu karar anı herkes için çok daha yakın ve yakıcı hale geliyor. Özellikle yıllardır dört savaşı birden yaşayan Türkiye için...

11 Eylül'den bu yana ABD'nin sürdürdüğü sürekli savaş, bir yanda İslamcı diğer yanda Batıcı-laik burjuvazinin olduğu politik iç savaş, Kürt sorunu etrafında devam eden savaş ve nihayet işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşı...

İslamcı burjuvazi rakibine üstünlük sağlarken gündün güne ve geri dönüşsüz biçimde politik iç savaştaki gerilimi tırmandırıyor. Şimdi galip gibi görünen AKP zaaf gösterdiği anda, Batıcı-laik burjuvazi emperyalizmin de desteğini arayarak hükümetin ipini çekmek için fırsat kollayacaktır. Bu yüzden de AKP'nin ne içeride ne de dışarıda durma şansı yok. Türkiye'yi çevreleyen ne kadar savaş varsa hepsine boylu boyunca dalmak zorunda görüyor kendisini. Bu da tüm savaşları, televizyonlardan gazetelerden alıp daha yakına, dolaysız biçimde işçilerin ve emekçilerin evinin içine sokuyor.

Kürt savaşı can alıyor. Bu savaşta emekçiler can veriyor. Türk şovenizmi sadece Kürt halkını ezmiyor, iki halkın emekçilerinin arasını açarak burjuvazinin sınıf saldırısının da başarıya ulaşmasını kolaylaştırıyor.

Burjuvazi büyük bir saldırıya hazırlanıyor. Kıdem tazminatları ilk mevzii... Krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklar.

Füze kalkanı için anlaşmaya varıldı. İran'a karşı kullanılacak füzelerin radar sistemi Türkiye'ye yerleştirilecek. Bu, sözüm ona savunma sisteminin, aslında İran'ı dize getirme planlarının parçası olduğunu hep söyledik. Radarların Türkiye'ye konacak olması, bugüne kadar Türkiye'nin sınırları dışında cereyan eden emperyalist sürekli savaş sınırlarının içine getirme tehlikesi taşıyor.

Türkiye Ortadoğu'da daha agresif olmaya başladı. Barış, kardeşlik ve huzur için değil! Yaklaşan krizi yağma ve talanla fırsata çevirmek için. Türkiye devletinin İsrail'e diklenmesinin bile altında yatan amaç budur.

Karar anı yaklaşıyor. İşçi sınıfı kendi savaşını tüm diğer savaşların önüne koymalı. Çünkü işçi sınıfının burjuvaziye karşı haklı savaşının zaferi tüm diğer haksız savaşlara son verecek tek yoldur. İş ki işçiler ve emekçiler saflarını doğru seçsin. İş ki Türkü, Kürdü, Acemi ve Arabı ile işçiler, emekçiler, yoksullar aynı cephede birleşsin. İş ki işçi sınıfı ve ezilenler, kendilerini yanlış yollara yönlendirmeyen egemen sınıfların peşine takmayan, devrimci öncü partisiyle buluşsun!

Gerçek

HEM

SENDİKALARI

HEM

KIDEM

TAZMİNATINI

SAVUNALIM!

**Depresyon,
siyasi kriz,
devrimci parti**

11

**11 Eylül:
Emperyalizmin
"sürekli savaş"ının
10. yılı**

12-13

**10 Eylül 1920:
Devrimci
Marksizmin
miladı**

16

Arap devriminin ve Kürt halkının yanında, emperyalizmin ve Türkiye'nin Suriye'ye müdahalesinin karşısında olalım!

1. Suriye'de beş aydır sürmekte olan kitlesel ayaklanma, Beşar Esad'ın çevresinde kenetlenmiş olan yağmacı kapitalist sınıfa karşı büyük halk kitlelerinin ve ezilen Kürt halkının ekonomik ve politik nedenlerle isyanıdır. Bu niteliğiyle Suriye ayaklanması, bu yılın başında Tunus ve Mısır'da iki diktatörün devrilmesi ile sonuçlanan Arap devriminin izinde yürüyen bir harekettir. Her büyük toplumsal çalkantıda var olan karmaşık boyutlar bu belirleyici gerçeği ortadan kaldıramaz. Suriye ayaklanması, devam etmekte olan Yemen ve Bahreyn olaylarına göre çok daha arı anlamda bir devrim karakteri taşımaktadır. Devrimci İşçi Partisi, başta Arap proletaryası ve yoksul köylüleri olmak üzere bütün mülksüzlerin ve yoksulların hâkim sınıf rejimlerine karşı verdiği büyük mücadelenin ürünü olan Arap devrimini desteklediği gibi, Türkiye'nin kapı komşusu olan Suriye devrimini de selamlar ve destekler.

2. Beşar Esad ve Baas rejiminin, ayaklanmanın dış ajanların ve teröristlerin işi olduğu yolundaki iddiaları gülmeyecek yalanlardır. Bütün somut olgular, Suriye halkının kadınıyla erkeğiyle, yaşlısıyla çocuğuyla, göğsünü siper ederek ekmek ve demokrasi mücadelesi verdiğini gösteriyor. Esad rejimi, son yıllarda AKP hükümetinin aracı olduğu bir süreç içinde emperyalizme ve İsrail'e adım adım yaklaşmıştır. Emperyalistlerin ve Siyonistlerin, bırakalım Esad'ı yıkmak için ülkeye ajanlar yollamasını, halk kitlelerinin ayaklanmasına karşı tam beş aydır Esad'a kredi açmış olduğu herkesin bildiği bir şeydir. Libya'ya askeri taarruz için bir ay bile beklemeyen emperyalistler, ancak şimdi, beş ay ve 1700 ölü sonra, Esad'ın gitmesinden söz etmeye başlamıştır. Bunun nedeni de Suriye halkının acıları değil, Esad'ın hunharca katliamları karşısında susmalarının Libya politikalarıyla tam bir tezat oluşturarak bütün Arap dünyasında kitleleri yabancılaştırması ve ayrıca Suriye içinde İslamcılığın en radikal kanadının (Selefilerin) eline oynaması ihtimalidir. Suriye'de erkenden bir emperyalist askeri müdahale bekleyenler Libya'yı anlayamayanlardı. Libya'ya taarruzun amacı, Mısır ve Tunus devrimlerinin arasına bir kama sokmak, bu iki ülkede devrim yükseldiği takdirde emperyalist müdahale için bir üs elde etmektir. Suriye'de böyle bir üsse ihtiyaç yoktur, çünkü komşusu Irak hâlâ ABD işgali altındadır. Devrimci İşçi Partisi, en baştan emperyalizmin Esad'a

Kaddafi'den farklı davranacağını belirtmiştir. Nitekim olan da budur.

3. Bugün dahi emperyalizm Suriye'ye kendisi askeri müdahale hazırlığı yapmak yerine Türkiye'yi taşeron olarak kullanmayı tercih ediyor. Onu "kadiri mutlak" görmek ve göstermek isteyenlere inat, emperyalizmin kendisi sarsıntı üzerine sarsıntı yaşıyor. ABD Usame bin Ladin'i yargısız infazla katletmiş olabilir, ama 11 Eylül'ün 10. yılı yaklaşırken El Kaide'nin birçok yerde faaliyetlerini hâlâ engelleyemiyor. Afganistan'da Taliban'dan sürekli dayak yiyor. Irak'ta kurduğu rejim dikmiş tutmuyor, İran o ülkede ABD'den daha güçlü hale geldi! Obama, 2011'de Irak'tan birlikleri çekme vaadine rağmen şimdi oradan çekilmemek için Iraklılara baskı üzerine baskı yapıyor. Bu durumda arkasında İran, Hizbullah ve Hamas gibi müttefikleri olan bir Suriye'ye bulaşması çok akıl kârı olmazdı. Bunun yanı sıra, dünya kapitalizminin içine girdiği büyük depresyon emperyalist devletleri mali bakımdan kansız bıraktı. Bu yüzden emperyalizm, Suriye işleri için Tayyip Erdoğan'ı savaş bakanı olarak atamış bulunuyor.

4. İşte emperyalizmin tam Ortadoğu'da ve Arap dünyasında askeri bakımdan sıfırı tüketmekte olduğu bu aşamada AKP hükümeti emperyalizmin yardımına koşuyor. Gerekçe Suriye'deki rejimin halkı katletmesi. 2006 Diyarbakır olaylarında küçücük çocuklar polis kurşunuyla can verirken yasaya karşı gelenin "kimsenin gözyaşına bakılmadan" cezasını göreceğini söyleyerek polisi kışkırtan, önünü açan bir başbakan, şimdi başka bir halkın savunucusu kesiliyor! Bu yetmezse bir de başka bir propaganda el altından dolaştırılıyor: Suriye olaylarında iktidardaki Nusayri'lerin (Aleviler) çoğunluk Sünnileri katletmekte olduğu iddiası, Türkiye'de halkın Sünni çoğunluğunu kandırarak Suriye'ye askeri müdahaleyi meşurlaştırma yolunda bir yalandır! Suriye olayları mezhep çatışmasından asgari düzeyde etkilenmiştir. Esad'ın etrafında Nusayriilerin, Dürzilerin ve Hıristiyanların dışında, "aksırınca tıksırınca kadar" yemiş zengin bir Sünni burjuvazi ile Şam'ın ve Halep'in geleneksel Sünni ticaret burjuvazisi vardır.

5. AKP hükümetinin, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu eliyle yönetmekte olduğu tehdit ve muhtemel askeri müdahaleye dayanan Suriye politikasının gerçek temelleri bu uydurma gerekçe-

ler değil, emperyalizme hizmet ve Kürt halkına düşmanlıktır. AKP emperyalizme Suriye'de bu hizmeti vererek, birincisi, İsrail ve İran meseleleri dolayısıyla emperyalizm ile arasında doğan huzursuzluğu gidermeye çalışıyor; ikincisi, Ortadoğu'da ve daha genel olarak bölgede emperyalizm nezdinde "ağabey devlet" görünümünü pekiştirmeye çalışıyor; üçüncüsü, bu politika karşılığında Türkiye'nin Kürt hareketini ezmek için emperyalizmin onay ve desteğini almaya çabılıyor. Kürt halkına düşmanlık burada ikilidir. AKP hükümeti, bir yandan, Türkiye hâkim sınıfının bütün temsilcileri gibi, Suriye'de gerilim devam ettiği takdirde rejimin çökebileceğinden ve Suriye Kürtlerinin özgürlüklerine kavuşabileceğinden korkuyor. Bu yüzden ki, Türkiye'nin Suriye'ye olası askeri müdahalesinin esas günü, Esad düzenli bir geçişe razı olmadığı için Suriye rejiminin dağılma tehlikesi ufukta görüldüğü, Suriye Kürtlerinin özgürce kendi kaderlerini tayin etme olanağı doğduğu zaman gelecektir.

6. AKP hükümeti, bu politikasıyla, bir yandan da Türkiye'nin Kürt sorunundaki yeni saldırgan ve militarist politikasına emperyalistlerden destek arıyor. Suriye'ye karşı savaş aynı zamanda Kürtlere karşı savaş anlamına geliyor. Erdoğan'ın AKP'nin 10. kuruluş yılı konuşmasında sözünü ettiği "milat", anlaşılan Irak'ın da Suriye'nin de kuzeyinde Kürtlere karşı bir tampon bölge oluşturmaktır. AKP hükümeti bir süredir profesyonel katillerden oluşacak bir ordu hazırlığı içindeydi. Şimdi bu uygulamaya konuluyor. Buna paralel olarak cemaatin eline geçmiş olan polis teşkilatı, Çiller döneminde olduğu gibi özel harekât timleri aracılığıyla Kürt savaşının içine çekiliyor. Kürtlere karşı düşmanlık söz konusu olduğunda, Türkiye bütün önemli devletlerle işbirliği yapıyor. Kandil'in bombalanmasından bir gün önce İran ve ABD büyükelçileri sadece iki saat arayla başbakanlığa çağrılarak bilgilendirilmiştir. Kendi aralarındaki çelişkiler ne olursa olsun, Kürt hareketini boğmak söz konusu olduğunda, Ortadoğu'nun büyük güçlerinin (ABD, Türkiye, İran) aralarındaki çelişkiler arka plana düşüyor.

7. Ama bu taarruz Kürt halkının ve genel olarak bölge halklarının içinde olduğu ruh durumunu görmezlikten geliyor. Demokratik özerkliğin filli olarak ikili hukuk aracılığıyla hayata geçirilmesine sahip çıkma düzeyi, "sivil itaatsizlik" olarak anılan büyük müca-

decelik ruhu, "sivil Cumalar", gerek seçimden önce, gerek seçimden sonra mahkemelerin anti-demokratik kararları karşısında halkın vekillere sahip çıkış tarzı ve düzeyi, sınır aşan eylemler, okul bojkotları, iki dilli yaşamın militanca savunulması, hepsi Kürt halkının bir öndevrimci ruh durumunda olduğunu gösteriyor. Bu halkı bastırmak isteyen, çok büyük badirelere hazır olmalıdır.

8. Türkiye'nin Suriye'ye askeri müdahalesi, kısa dönemde bir tampon bölge kurmakla sınırlı kalsa da, aslında hakim sınıfların bağrında otuz yıldır adım adım gelişmekte olan yayılmacı dürtüler ışığında daha saldırgan bir politikanın ilk adımı olarak da görülmelidir. Türkiye hakim sınıfının, İslamcı kanadı içinde Suriye'yi (ve başka ülkeleri) ilhak etmeyi düşleyen bir kanat vardır. Batıcı-laik kanatta da konfederasyon gibi fikirler telaffuz edilmeye başladı. Davutoğlu'nun "sıfır sorun" politikası "sınırları kaldırma" maskaralığını kendine şiar edinmişti. Ama bu politikanın iflasından sonra sınırların askeri yöntemlerle ortadan kaldırılmasını özleyenler de mevcuttur. AKP hükümetinin yayılmacı politikası Türkiye'nin başına belalar hazırlıyor.

9. Devrimci İşçi Partisi, emperyalizmin desteği ile Türkiye'nin Suriye'ye askeri müdahalesinin aynı zamanda Suriye devrimine son vermek anlamına geleceğine dikkat çeker. Esad rejimi bu yoldan yıkılsa bile, yerine örneğin Mısır'da olduğu gibi düzenin bekası açısından güvenilecek bir geçiş rejiminin gelmesiyle kitlelerin inisiyatifi durdurulmuş olacaktır. Bütün dünyanın devrimcileri, Suriye halkının mücadelesi içinde kurulmuş olan yerel koordinasyon konseylerinin ve bunların ulusal koordinasyonunun desteklenmesi için harekete geçmelidir.

10. Ortadoğu'da gerçek kurtuluş ancak Kürdün ve Filistinli'nin ezilmediği, Arabın, Acemin, Türkün kucaklaştığı bir Ortadoğu Federasyonu'nda mümkün olacaktır. Ama bunu ne petrol şeyhleri, ne emperyalizmin kuklası krallar, ne Arap diktatörleri, ne Batı'nın maddi ve manevi uşakları, ne birbirinin camisini bile yakan Sünni ve Şii İslamcı hareketler gerçekleştirebilir. Böyle bir federasyonu ancak kardeşleşmekte kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Ortadoğu mülksüzleri ve en başta proletarya yaratabilir. Yaşasın Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!

İsrail'e karşı alınan kararlar:

Geç kalınmış ve yetersiz!

Levent Dölek

Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerinin tamamen kopmasını beklemek hayalcilik olacaktır. Ancak Türkiye İsrail'le ilişkilerini kopartmalıdır. Askeri anlaşmaların askıya alınması yetmez, tüm diğer ikili anlaşmalarla birlikte iptal edilmelidir. Gazze ambargosu derhal kaldırılmalıdır. Nihayet İsrail'in şu ya da bu eyleminin değil bizzat bir korsan devlet olarak kendisinin gayri meşru olduğu ilan edilmelidir.

Birleşmiş Milletler'in abluka altındaki Gazze'ye yardım taşıyan Mavi Marmara gemisine İsrail askerlerinin saldırması ve 9 kişiyi öldürmesi ile ilgili raporunun açıklanması, İsrail'in talepleri sonucunda defalarca ertelenmişti. Nihayet önce ABD basınına sızdırılan rapor resmen açıklandı.

Raporda her ne kadar İsrail'in uyguladığı şiddet "aşırı" ve can kayıpları "kabul edilemez" olarak nitelense de meselenin özünü oluşturan İsrail'in Gazze'ye yönelik ablukası meşru ve haklı görüldü. Mavi Marmara'daki katliam dolayısıyla İsrail'in özür dilemesini, tazminat ödemesini ve Gazze'deki gayri meşru ablukayı kaldırmasını talep eden Türkiye ise, bu taleplerine karşılık bulamayınca bazı diplomatik yaptırımları uygulamaya koydu. Dışişleri Bakanı Davutoğlu tarafından dünyaya duyurulan kararlara göre, Türkiye ile İsrail arasındaki diplomatik ilişkilerin seviyesi düşürüldü ve İsrail Büyükelçisi'nin Çarşamba gününe kadar ülkesine dönmesi istendi. Türkiye-İsrail arasındaki tüm askeri anlaşmalar askıya alındı.

Ayrıca Türkiye, Gazze ablukasının Uluslararası Adalet Divanı'na taşıyacak ve Mavi Marmara ve diğer gemilere yönelik İsrail saldırısının mağdurlarının hukuki girişimlerine destek vereceğini açıkladı. Nihayet Doğu Akdeniz'de seyrüsefer serbestisinin sağlanması için Türkiye'nin aktif tutum alacağı duyuruldu. Bunun anlamı Türk savaş gemilerinin bölgedeki devriyelerini arttırması ve gerekirse Gazze'ye gidecek gemilere Türk donanmasının eşlik etmesi... Aynı zamanda Türkiye, Cumhurbaşkanı Gül'ün ağzından Gazze Ambargosunu

meşru kabul eden BM raporunu tanımadığını ilan etti.

Türkiye İsrail dostluğu bitiyor mu?

Tüm bu adımlar şüphesiz ki doğru yöndedir; ancak gecikmiş adımlardır ve yetersizdir. Davutoğlu, İsrail'in artık yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini söylemiş ve bu bedellerin ilkinin Türkiye'nin dostluğundan mahrum kalmak olduğunu söylemiştir. Bu son derece önemli bir açıklamadır.

Türkiye ve İsrail, ABD emperyalizminin bölgedeki iki sadık müttefiki olagelmıştır. ABD, İsrail, Türkiye üçgeni işbirlikçi Arap hükümetleriyle birlikte Ortadoğu'da gericiğin kalesi olmuştur. İsrail'in Türkiye'nin dostluğundan mahrum kalacak olması kuşkusuz ki bu gerici ittifakı sarsacaktır ancak onu yıkacağını söylemek zordur. Zira Türkiye devletinin girişimleri esasen İsrail'i kendi taleplerini kabul etmeye zorlayarak bu dostluğu (gerici ittifakı) yeniden tesis etmeye yöneliktir.

Arap devrimleri İsrail'i zayıflattı

Arap devrimlerinin parçası olarak Tunus'un ardından Mısır'da Hüsnü Mübarek rejiminin devrilmesi, İsrail'i bölgedeki en önemli dayanağından yoksun bırakmıştır. Arap devrimleri sürmektedir ve sallanan işbirlikçi rejimler İsrail'e arasında mesafe koymaktadır. Hamas ve El-Fetih arasındaki görüşmeler İsrail'i zora sokan bir diğer gelişmedir. Tüm bunlar daha önce gerici ittifakın "şımarık çocuğu" rolünü oynayan İsrail'in bu rolü aynen devam ettirmesini zorlaştırmaktadır. Davutoğlu'nun "Biz bölgenin en güçlü ülkesi olarak" diye başlayan cümleleri sadece Türkiye'nin askeri gücüne, ekonomik büyümesine ve dış politikadaki artan etkisine değil, aynı zamanda İsrail'in mevcut durumuna da işaret etmektedir.

Türkiye gerici ittifakta öne çıkmak istiyor

Türkiye İsrail'le savaşmak değil ABD-İsrail-Türkiye ittifakını ABD-Türkiye-

İsrail ittifakına dönüştürmek, yani Arap devrimlerinin de etkisiyle bölgedeki gerici ittifakta İsrail'in önüne çıkmak istemektedir. Türkiye'nin Suriye girişimleri de aynı hedefe yöneliktir. Davutoğlu'nun sözleri şöyledir: "Amacımız, tarihe mal olmuş Türk-Yahudi dostluğuna halel getirmek değil, bilakis, İsrail hükümetinin bu istisnai dostluğa sığmayan bir yanlısını düzeltmeye onları yönlendirmek, sevkettir." Cumhurbaşkanı Gül ise "Barış ve istikrarın sağlanması için İsrail'in atması gereken adımlar vardır. Umut ederiz ki, bunları kendileri fark etmiyorsa, onları müttefikleri kendilerine fark ettirecek şekilde anlatırlar" diyerek bu süreçte ABD emperyalizmine belirleyici bir rol, adeta bir hakemlik pozisyonunu atfetmektedir. Nitekim İsrail'e yönelik kararların açıklanmasının hemen ardından Türkiye, NATO'nun İran'a yönelik tasarladığı füze kalkanının radar sistemlerine ev sahipliği yapacağını duyurmuştu. Böylece Türkiye İsrail'e karşı attığı adımları ABD emperyalizmine ve onun bölgedeki çıkarlarına ters düşmeyeceğini ilan etmiştir.

Hem İsrail'le hem de Filistin'le dost olunmaz

Durum böyle iken Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerinin tamamen kopmasını beklemek hayalcilik olacaktır. Ancak Türkiye İsrail'le ilişkilerini kopartmalıdır. Askeri anlaşmaların askıya alınması yetmez, tüm diğer ikili anlaşmalarla birlikte iptal edilmelidir. Gazze ambargosu derhal kaldırılmalıdır. Nihayet İsrail'in şu ya da bu eyleminin değil bizzat bir korsan devlet olarak kendisinin gayri meşru olduğu ilan edilmelidir.

Aynı zamanda hem İsrail'le hem Filistin'le dost olamazsınız. İsrail'le dostluklarına sürekli vurgu yapan AKP iktidarının Filistin'le dostluğu bu yüzden ikiyüzdür. Ancak Türkiye'nin son kararlarla girdiği yol son derece risklidir. İsrail'in Türkiye'nin restini görmesi (İsrail'den gelen ilk açıklamalar bu yöndedir) Türkiye egemenlerini hazır olmadıkları bir maceraya sürükleyebilir. ABD emperyalizminin alacağı tavra bağlı olarak bu durum ciddi

gerilimlere hatta AKP'nin iktidardan düşürülmesine kadar (ya da bu olmazsa ABD-İsrail-Türkiye ittifakının parçalanmasına) varacak sonuçlar doğurabilir. Diğer yandan Fethullah Gülen'in Mavi Marmara'yı eleştirdiği ve bölgede emperyalizm ve Siyonizmle çelişecek politikalarla karşı çıktığı biliniyor. AKP'nin bu iç çelişkisi işler planlandığı gitmediğinde onu geri adım atmaya da zorlayabilir.

Tuzağa dikkat!

Nitekim Siyonizmin ve emperyalizmin sadık hizmetkarları derhal devreye girmiştir. CHP Genel Başkan Yardımcısı eski diplomat Faruk Loğoğlu AKP'nin diplomatik girişimlerine karşı çıkmış ve AKP'yi Türkiye'yi İsrail'le çatışmanın eşiğine getirmekle suçlamıştır. Önümüzdeki günlerde muhalefetin "eksen kayması" ekseninden yükleneyeceği açıktır. Politikasını anti-AKP bir çizgiye oturtan sosyalistlerin de aynı tuzağa düşmesi mümkündür. Zira AKP tüm muhaliflerini bu tuzağa çekmek isteyecektir. Özellikle de Kürt hareketini.

Ramazan ayında Kürtlere karşı savaş adeta bir din savaşımı gibi göstermeye çalışan Erdoğan, medyasını da yanına alarak derhal psikolojik operasyona girişecektir. Gazete köşelerinden dizilere kadar PKK ve İsrail arasındaki ilişkilere dair hikayeler yazılacaktır. Önümüzdeki günlerde gündeme gelmesi muhtemel PKK eylemleri derhal İsrail'le bağlantılandırılacak ve tüm bunlar Kürt sorununda askeri çözümün psikolojik ve siyasi zemini haline getirilecektir. Kürt hareketinin, bu girişimleri boşa düşürmek adına Arap devrimleriyle kurmuş olduğu sempati bağına Siyonist karşıtı bir perspektifle bütünleşmesi elzemdir. Kürt hareketinde tarihsel olarak bu maya vardır.

Halklarla barış emperyalizmle ve Siyonizmle savaş!

Türkiye sosyalist hareketi ise anti-AKP söylemle kendisini bağlamamalıdır. İsrail'e karşı alınan tedbirlerin kalıcılıştırılması ve öteye götürülmesi talep edilirken bu girişimlere karşı başta ABD olmak üzere BM'den ya da AB'den gelebilecek her türlü baskıya, İsrail'le uzlaşma ve barıştırma girişimlerine karşı çıkmak gerekir. Tüm bunlar olurken emperyalizme ve Siyonizme karşı halkları zayıf düşürecek her türlü milliyetçi provokasyona karşı çıkmak gerekir. Gerek İran'ın gerekse de Türkiye'nin yürüttüğü savaş Siyonizm'in içine düştüğü çıkmazda onun adeta imdadına koşmaktadır. Halklar arasında barış, emperyalizme ve Siyonizme karşı savaşın başarıya ulaşmasının vazgeçilmez koşuludur.

Arap devrimlerinin hallaç pamuğu gibi atmaya başladığı coğrafyadan nemalanmak isteyen çoktur. Bunların başında da Türkiye egemen sınıfları gelmektedir. Ancak kitlelerin isyanıyla kumar oynayanlar büyük sürprizlerle karşılaşabilir. Arap devrimleri Türkü, Kürdü ve Acemini de içine alarak Siyonizme ve emperyalizme karşı savaş yoluna girdiğinde, bölgedeki tüm gerici merkezlerin hesapları boşa çıkacaktır.

Bu yazı gercekgazetesi.net sitesinde 3 Eylül 2011'de yayınlanmıştır.

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm Teorik-Politik Dergi, Çift Sayı No: 13/14, İlkbahar/Yaz 2011, 248 sayfa, Fiyatı: 15 TL

Bulduğunuz şehirde Devrimci Marksizm dergisine ulaşamıyorsanız, iletisim.gercek@gmail.com adresine e-posta yoluyla derginin adresinize gönderilmesi talebinde bulunabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Cin dosyası:

Burak Gürel, Dünya kapitalizminin krizi ve Çin'in yükselişi
Kurtar Tanyılmaz, Piyasa ile sosyalizm arasında bitmeyen yolculuk:
Adam Smith Pekin'de üzerine

Levent Dölek, Devrimden sonra Çin: beyaz kediyi siyah kedinin kavgası
Özgür Öztürk, Türkiye finans kapitalinin dışa açılması
Sungur Savran, Arap devriminin vaatleri ve zaafı

Diyalektik dosyası:

Erwin Marquit, Çelişki: doğa-toplum-düşünce üçlüsünün yapı ve gelişim kaynağı
Jindřich Zeleny, Diyalektik-Materyalist rasyonelite
Savas Mihail-Matsas, Plehanov'un Marksizmi, Lenin'in diyalektiği: güncel bir tartışma

Kitap eleştirileri:

Şiar Rişvanoğlu, İsmail Beşikçi: Direnişin ve tevazuun sebatkâr "fikir gerillası"
Mustafa Kemal Coşkun, Şeyleşmenin aşıldığı an: Paris Komünü
Mehmet İnanç Turan, İki anı kitabı ve kısa gerçekler

Bombalanan, demokratik özerkluktur!

17 Ağustos 2011'den itibaren üç gün boyunca Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) başta Kandil olmak üzere, Irak sınırları içindeki Kürdistan Özerk Bölgesi topraklarını bombaladı. Ardından bombardımanın üç gün boyunca tekrarlandığı açıklandı. Bu sınırötesi hava operasyonunun daha sonra bir kara operasyonu ile tamamlanacağı söylentileri medyada dolaşiyor. Her durumda, AKP hükümetinin Kürt sorununda "açılım" diye anılan ince tasfiye taktiklerinden uzaklaşarak yeniden "askeri çözüm"e dönmekte olduğu somut olarak kanıtlanmış oluyor. Buna, özel harekâtçı polislerin operasyonlara dâhil edilmesi, kiralık askerlere yaslanan profesyonel ordu ve basına son zamanlarda sızan, valilere özel yetki verecek düzenlemeler katıldığında, hükümetin bir topyekûn savaşa hazırlanmakta olduğu anlaşılıyor. Türkiye sancılı ve sarsıntılı bir döneme doğru hızla ilerliyor.

Gelişmelerin buraya ulaşması, "şaşırmadık" diyenler de dâhil, çoğunluğu gerçekten şaşırttı. Sonuç olarak, 2000'li yıllar Kürt savaşı bakımından 1980'li ve 90'lı yıllardan daha sakin geçmişti. 2009 yılında Kürt hareketi de dâhil, toplum bir bütün olarak "açılım"la oyalanmıştı. 2011 seçimleri ise "sivil ve demokratik" bir anayasa temasını öne çıkararak Kürt sorununa da nihai bir siyasi çözüm aranacağı izlenimini yaratıyordu. Peki, ne oldu da buraya geldik?

Bu soru özel bir önem taşıyor. Çünkü bu soruyu sormayan, AKP'den hâlâ barış ve siyasi çözüm yolunda adımlar bekleyebiliyor. Bir şeyin nedenini anlayamayan, onunla kolay kolay başa çıkamaz.

Göğsünü AKP'ye siper edenler

AKP'nin ve Gülen cemaatinin sözcüleri ile birlikte yaygın bir koro, bütün bu gelişmelerin Kürt hareketinin savaşı kışkırtmaktan yarar ummasına bağlanması gerektiğini ileri sürüyor. Hükümetin *Taraf* gazetesi türü liberal destekçileri de bu koronun laik olarak anılan ortamda sözcülüğünü yapıyor. Bu amaçla, PKK'nin başka ülkelerin "taşeronu" olduğuna dair eskimiş argümanlardan, Erge- nekon ile PKK'nin işbirliği içinde olduğuna dair "orijinal" iddialara, İmralı ile Kandil arasında büyük bir çatlağın varlığı konusunda tezlere kadar sayısız "kanıt" ileri sürülüyor.

Bütün bu iddiaların ve propaganda bombardımanının amacı, savaşın öteki tarafında siyasi iradeyi temsil eden AKP hükümetinin sorumluluğunun üstünü örtmek, böylece savaş politikasını meşru göstermek. Oysa, AKP hükümetinin Kürt sorununa yaklaşımının son dönemdeki gelişimi dikkatli biçimde incelense, bugün Türkiye'nin "topyekûn savaş"ın eşliğine gelmesinin sorumlusunun hükümetin benimsediği politikalar olduğu kolayca görülebilir.

Kurnazlıktan kabalığa

2009 yılının ikinci yarısına damgasını vuran ve "açılım" olarak anılan politika, aslında *Gerçek*'in o zaman da ısrarla vurguladığı gibi, Irak'ın Kürdistan Özerk Bölgesi'ne bir açılımdı. Türkiye'nin Kürt hareketini ise kurnaz

yöntemlerle tasfiye etmeye yönelikti. 2009 sonunda DTP'nin Anayasa Mahkemesi'nce "kapatımı" ile birlikte, bu dönem sona erdi. AKP hükümeti bundan sonra adım adım Kürt hareketini kurnaz yöntemler yerine kaba yöntemlerle tasfiyeye yönelişin temellerini hazırlamaya başladı.

Bu yöntemleri şöyle özetlemek mümkün. Birincisi, devletin Kürt savaşında askeri bakımdan üstünlüğü ele geçirebilmesi için savaşı profesyonelleştirmek: hem TSK'nın "terörle mücadele" görevini paralı askerlere devretmek, hem de polisin özel timlerini devreye sokmak. İkincisi, bu mücadeleyi sıkı biçimde hükümetin kontrolüne alarak, AKP'nin ve İslamcı burjuvazinin savaş tırmandığında kontrolü TSK lehine yitirmesi riskini azaltmak. Bunun için kara kuvvetleri savaş alanından çekilecek, jandarma sivil yönetime daha sıkı biçimde bağlanacak, valilere güçlü yetkiler tanıtarak jandarma ile polisi koordinasyon içinde kullanmaları sağlanacak, cemaate bağlı polis teşkilatı bir frenleme ve denge mekanizması oluşturacak. Üçüncüsü, KCK davasıyla amaçlandığı gibi zayıflatılmayan BDP ve Demokratik Toplum Kongresi'ne siyasi operasyonlarla hareketi zayıf düşürmek ve askeri alanda yalıtılmak. Dördüncüsü, Barzani ve içerideki bazı Kürt unsurlarla (son örnek Kemal Burkay) işbirliği içinde Kürt halkının harekete desteğini azaltmaya çalışmak. Beşincisi, Ortadoğu'da emperyalizmle iyi ilişkiler ve onun amaçlarına hizmet yoluyla askeri çözüme desteğin önünün açılması.

Bu yönelişin muhtemelen cemaatin, hatta Hizbullah'ın oynayacağı çeşitli rollerle güçlendirilmesi söz konusu olacaktır, ama bu tür unsurların ayrıntıları henüz çok berrak değildir.

Neden?

Buraya kadar söylenenler, Kürt hareketi içinde de, çevresinde de, çok sistematik biçimde olmasa da kavranan gerçekler. Ama bundan sonrası konusunda epeyce bir bulanıklıktan söz edilebilir. Yalın olarak söylenecek olursa, sorun şudur: Kürt hareketi ve onunla ittifak içinde olan güçler, AKP'nin çok daha savaş taraftarı, çok daha sert bir yö-

neliye geçmekte olduğunu saptamakta, ama bundan sanki kolayca vazgeçebilmiş gibi davranmaktadırlar. Bu konuda AKP'yi eleştiren yazılar, yaygın olarak, "AKP bunun çıkar yol olmadığını anlayıp barışçı yöntemler benimsemelidir" diye bitiyor.

AKP, bu çizgiyi benimsedi ise bunun nedenleri vardır. Birincisi, özel olarak 2009'da yaşanan "açılım", daha genel olarak 2007, 2009, 2011 seçimleri ve 2010 referandumu da, AKP'ye Kürt hareketini bu yöntemlerle tasfiye edemeyeceğini, Kürt halkını da teslim alamayacağını göstermiştir. Seçim ve referandum sonuçları, her defasında Kürt hareketinin AKP'yi yenilgiye uğratması anlamına gelmiştir. İkincisi, AKP 2000'li yıllar boyunca burjuvazinin iç savaşı sürecinde TSK karşısında çok önemli hamleler yapmış ve belirli bir üstünlük elde etmiştir. Genel olarak topyekûn savaş politikası ordunun hükümet karşısındaki gücünü artırır. Geçmişte bu, burjuvazinin iç savaşında AKP için ürkütücü olasılıkları gündeme getirebilirdi. Bugün hükümet daha fazla risk alabilir. Üstelik, yukarıda da belirttiğimiz gibi, hükümetin savaş stratejisi, sivil otoriteye askeri güçler karşısında belirli bir kontrol sağlama amacını da içermektedir.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Tayyip Erdoğan'ın 2023 stratejisidir. Bu strateji, Erdoğan'ın bir başkanlık ya da yarı-başkanlık sistemi çerçevesinde Çankaya'ya çıkmasına dayanıyor. Erdoğan 2014 ve 2019'da başkan seçilecek ve Cumhuriyet'in 100. yıldönümünde Türkiye'nin başında olacaktır buna göre. Bunun gereği Erdoğan'ın anayasayı bu yönde değiştirebilmesidir. Bu amaçla anayasa değişikliğine ihtiyacı, Kürt sorununda herhangi bir cesur açılım yapmasının önünde engeldir. Çünkü CHP ve MHP'nin Türk şovenizmine oynaması halinde anayasa değişikliği reddedilebilir. Bu yüzden, Kürt kitlelerini kazanamayacağını anlayan Erdoğan MHP tabanı üzerine oynamaya başlamıştır ve buna devam etmek zorundadır. Bu kitle nezdinde itibar ise ancak Kürt hareketine düşmanlıkla artabilir.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı, birçok liberalin savunduğunun aksine, Erdoğan'ın

şovenist ve MHP benzeri politikası seçime kadar değildir, hiç olmazsa orta vadedir.

Ya savaş ya Demokratik Özerklik!

AKP'nin bu yeni yönelişinin anlamını iyi kavramak gerekir. Türkiye akşamdan sabaha 1990'lı yılların kirli savaşının en sancılı günlerine geri dönmeyebilir. Ama Kürt sorunu konusunda bir siyasi çözüm atmosferinin geri gelebilmesi için bu yönelişin yenilgiye uğratılması gerekmektedir. Bunu AKP ve Erdoğan gönüllü olarak yapmayacaktır. Ancak bu politika için ödeyeceği bedelin çok yüksek olduğunu gördüğü takdirde geri adım atacaktır.

Elbette Kürt hareketi de "kapatım"dan bu yana boş durmadı. "Açılım" diye anılan politika devam etseydi müzakere masasında ana maddelerden biri olacak olan Demokratik Özerkliği Kürt halkıyla birlikte pratikte kendisi hayata geçirmeye yöneldi. Bu bütün düzen güçlerinde muazzam bir rahatsızlık yaratmış, bir bakıma kimin Kürt halkından, kimin mevcut düzenden ve devletten yana olduğunu ortaya koyan bir turnusol kâğıdı olmuştur. Sadece Kemalistler ve faşistler değil, liberal ortamın en "anlayışlı", en "hoşgörülü" unsurları bile Demokratik Özerklik karşısında tek bir koro olarak birleşmişlerdir.

Gerçek gazetesi geçen sayısında işçi sınıfının Kürt halkının Demokratik Özerklik yönelişini neden desteklemesi gerektiğini ayrıntısıyla anlattı. Öteki sütunlarımızda bu konuda ileri sürülen karşı argümanların neden yanlış olduğunu okuyacaksınız. Demokratik Özerklik bugün ezilen Kürt halkının kendi iradesiyle seçtiği tarzda nasıl yaşayacağına ilişkin tercihini ortaya koyuyor. Onların en basit demokratik haklarını dile getiriyor. Kürt sorununun olası siyasi çözümlerinden biridir. Aslında bir çözüm olmayan "askeri çözüm", yani topyekûn savaş işte bunun alternatifidir. Topyekûn savaş, Demokratik Özerkliğın reddi için veriliyor. Türkiye işçi sınıfı başta işçi ve köylü gençler olmak üzere, Kürt ve Türk binlerin, on binlerin yeniden hayatını yitirmesine ve bunun Kürt halkının ezilmesinin devam etmesi amacıyla yapılmasına izin vermemelidir.

Suçlu AKP! İşte kanıtlar!

AKP'nin topyekûn savaş yönelişi, mavi gökte çakan bir şimşek gibi gelmedi. İlk işaretler, 2010 bahar aylarında anayasada yapılacak değişikliklerin müzakeresi sırasında ortaya çıktı. AKP, BDP ile bir uzlaşma arayışına hiçbir biçimde girmede. Oysa Türkiye'nin herhangi bir anayasa değişikliği sürecinde nesnel olarak en acil ihtiyacı bu konunun ele alınmasıdır. AKP bu konuda hoyrat bir tavır içine girdi. BDP'nin bugün liberallerce eleştirilen AKP'yi karşısına alma, esas yüklenilecek odak olarak belirleme politikası bunun ürünüdür. AKP'ye 2002-2009 arasında yedi yıl boyunca büyük bir kredi vermiş olan Kürt hareketi, bu noktadan itibaren bu partiden ve hükümetinden yüz çevirmiştir.

Anayasa alanındaki bu yaklaşım, "terörle mücadelenin profesyonelleştirilmesi" yönelişi eşlik ediyordu. AKP ordunun Kürt savaşında yer alacak kadrolarını paralı askerlere teslim etme planını o dönemde geliştirdi ve bugün de uygulamaya başladı. "Açılım" sürecinde gözleri yaşlı "barış"tan söz eden hükümet, neden Kürt savaşı için böylesine yeni ve sert bir tedbiri önüne koysun ki? AKP'nin yaklaşımı değişmeye başlamıştı bile.

Çökertme

Referandumda kazandığı % 58'lik başarı ile iyice sarhoş olan AKP, Kürt illerinde boykot seçeneğinin kazandığı büyük zaferi de

görmezden gelecekti. 2011 seçimlerine doğru yaşananlar, AKP'nin Kürt hareketini askeri yöntemlerle tasfiye hayalci çizgisine geri döndüğünü açıkça kanıtlıyordu. Diyarbakır başta olmak üzere bölge illerinde Kürt sorununa biraz duyarlı olan bütün kadrolar tasfiye edilerek, AKP merkezinin kuklası gibi davranacak insanlar milletvekili adayı yapılmış, başlarına da Maliye Bakanı "İngiliz Mehmet" gibi, eski İstanbul Valisi Muammer Güler gibi mutemet adamlar getirilmişti. Yüksek Seçim Kurulu'nun BDP'nin desteklediği bağımsız adayların bir bölümünü veto etmesi karşısında AKP yöneticilerinin destekler tavrı, AKP'nin Kürt halkının doğru insanlarca temsilini hiç önemsemediğini gösteriyordu. Müzakere yapmayacaksanız temsilcinin kim olduğunun ne önemi var?

Tayyip Erdoğan bütün seçim kampanyası boyunca her şeyi "tek"leştiren tekerlemeyi tekrarlayan bir milliyetçi dil tutturdu, sonunda kendisi o dönemde hükümette olsaydı Öcalan'ı astıracağını da ilan etti. Bunun kadar önemli bir açıklaması da, artık Kürt sorunu olmadığı, sadece Erdoğan'ın Kürt kardeşlerinin meseleleri olduğu yolundaki açıklaması idi. Bu demec o dönemde herkesin dikkatini çekmişti, çünkü sadece AKP hükümetinin değil, Türkiye'nin genel olarak geldiği noktadan çok büyük bir dönüşü temsil ediyordu. Ama demecin bir cüm-

lesi vardı ki, sadece Gerçek ona işaret etti. Erdoğan Kürt hareketini sadece kendisinin "çökertebileceği"ni iddia ediyordu. Seçilen kelime son derecede anlamlıdır: Eğer bir güçle barış yapmak istiyorsanız, aynı anda o gücü çökertmeye girişemezsiniz! Girişerseniz, o güç de "barış" diye süslediğiniz kurnazlığınızı gördüğü anda müzakereyi terk eder ve varlığını korumak için savaşa girer. Demek ki Erdoğan "topyekûn savaş"a hazırlanıyordu.

Seçim sonrasında başta Hatip Dicle olmak üzere altı BDP vekilinin meclise girmesinin Yüksek Seçim Kurulu tarafından engellenmesi, devletin AKP'nin yönetiminde izlediği politikanın bir sonucudur. KCK davasında mahkeme heyetinin takındığı uzlaşmaz tutum da aynı şekilde görülmelidir. Devlet, AKP'nin yeni yönelişi doğrultusunda Kürt hareketine bütün alanlarda yükleniyor.

Bugün bu politika polis özel harekât timlerinin görevlendirilmesi, ilk profesyonel askerlerin atanması ve Kandil'in bombalanması ile yeni bir düzeye yükselmiştir. Bunun arka planında, Erdoğan hükümetinin Suriye'de emperyalizm adına oynadığı rol dolayısıyla ABD'den ve AB'den Kürt sorunu konusunda aldığı yeni destek yatıyor. Bugün yeni olan budur. Yoksa AKP hükümetinin savaş politikası 2010 başından itibaren pişirilmektedir.

Dost acı söyler!

Özgür Gündem gazetesinin dünya gelişmeleri sayfalarında köşe yazısı yazan Yusuf Ziyad, Kandil'in bombalanmasından sonra yazdığı yazıda, Barzani'nin sesini yükseltmemesinden, PKK ve PJAK'a sahip çıkmasından şikâyet ediyor. Yazısını şu cümleyle bitiriyor: "Davulu boynunda olup tokmağı başkasının elinde olanların hali ancak böyle olur."

Bu Kürt hareketi içinde yeni bir yaklaşım. Yaygın yaklaşım, Barzani ile Talabani'ye toz kondurmamaktır. Devrimci İşçi Partisi (DİP) geleneği olarak biz, 2003'ten bu yana Kürt halkının Irak'ta yaşayan bölümünün elde ettiği hakları küçümsememekle birlikte, durumu büyük bir sevinçle karşılamanın yanlış olduğunu, emperyalizmin himayesinde ulusal kurtuluşun mümkün olmadığını hem yazıyla, hem de çeşitli toplantılarda yoldaş-

larımızın yaptığı konuşmalarda Kürt dostlarımıza anlatmaya çalışıyoruz. İleri sürdüğümüz argümanlar arasında en önde gelenlerinden biri de, Irak Kürtlerinin belirli haklara kavuşmasının Türkiye Kürtlerinin esaretine rıza ile el ele gitmesine ulusal kurtuluş denemeyeceği. Bugün ortaya kaçınıcı defadır çıkan şey işte bu. Parça bütünü aleyhine çalışıyor!

Kürt hareketi bu gerçeği gecikerek de olsa keşfetmeye ya da teslim etmeye başlıyor galiba. Oysa biz 2003'ten bu yana bu konuda epeyce eleştiri aldık. Kürt hareketi DİP'in bugün yaptığı uyarılara da kulak asmıyor. Yaptığı yanlışlara ses çıkarmayan sosyalist hareketlerin daha doğru davrandığı izlenimine sahip. Beş ya da on yıl sonra bu sefer de bugünkü uyarılarımız doğru çıkarsa? Gerçek dost acı söyler!

Çukurca'ya cevap mı?

Kimileri, TSK'nın Kandil'i ve daha geniş olarak Irak'ın Kürdistan Özerk Bölgesi topraklarındaki PKK ülerini bombalamasını Hakkâri (Colemêrg) Çukurca'daki (Çelê) PKK baskınınun cevabı olarak sunuyor. Burada amaç "savaşı PKK başlattı, Çukurca olmasaydı bombardıman da olmazdı" düşüncesini halkın arasında yaymak.

Bu tür bir iddia, insanları budala yerine koymak anlamına gelir. TSK bu bombardımanda başka bir ülkenin topraklarını vurmuştur. Bu topraklar o kadar hassastır ki, 2008 Şubat'ında TSK birlikleri oraya 5 Kasım 2007 Beyaz Saray görüşmesinin oluşturduğu olumlu ortamda bile kara seferi yaptığında, ABD yönetimi ile Erdoğan hükümeti ve TSK karşı karşıya gelmiştir. Arada Türkiye devleti Barzani ile kucaklaşmıştır, dolayısıyla onun tepkisi de büyük önem taşıyor. Kısacası, böyle bir hamlenin bir basit baskının "intikamı" amacıyla yapılabileceğini söylemek, politikadan hiçbir şey anlamamak ya da halkı alık yerine koymakla mümkündür ancak.

Şiar Rişvanoğlu

Nerden baksan "kepazelik", nerden baksan kirlice!

Bir ay önce istifa eden genelkurmay başkanı Işık Koşaner'in 24 Ağustos'ta internet ortamına dökülen konuşmaları, bir süre için yine savaş tamtamlarını çalan burjuva güçlerini epey telaşlandırmışa benziyor. Nasıl telaşlandırmasın ki? Yıllardır biz söylediğimizde, yazdığımızda "TSK'yı ve askerliği halkın gözünden düşürmek"ten, "örgüt propagandası yapmak"tan, hatta "örgüt üyeliği"nden yargılanmamıza, ceza almamıza neden olan gerçekleri, belli ki astlarına fırça atarken bir bir sıralamış en üst düzeydeki askeri yetkili. Bakın neler söylemiş: "*Kendi erimizi almından vurduk.*" "*Sınır karakolları hatalı yapılmış. Hantepe de öyle. Halimiz kepazelik.*" "*Çatışma anında komutanlarımız silahı bırakıp kaçıyor.*" "*Her yere kontrolsüz mayın döküyoruz. Kendi adamımız gidiyor mayına basıyor.*" "*Terörle mücadelede kimseden talimat alacak değiliz.*" "*Artık her şeyi yasal zemine oturtmak zorundayız.*"

Hangi birinden başlamalı bilmem ki? İsterseniz önce Koşaner'in bütün bu sözleri, sadece dört gün sonra bir basın açıklamasıyla "noktasına kadar arkasındayım" diyerek sahiplenmesinden başlayalım. Ancak önemli eklemeler yapıyor Koşaner: "*Bunlar gizlenen konular değil. Üstelik itiraf değil, özeleştirme ve personelin dikkatini çekmeye, motive etmeye yönelik.*" Gizlenen konular değilmiş! 7 Mayıs 2007'de imtihan etti denen komando erler Ayhan Demirci ve Servet Yıldırım'ın başlarındaki uzman çavuş tarafından öldürüldüğünün ortaya çıktığını niye açıklamıyorsunuz o zaman? Peki, 27 Mayıs 2009'da Çukurca'da yedi askerin öldüğü mayınların TSK mayını olduğunu niye hâlâ gizlemeye çalışıyorsunuz? Ya son Silvan saldırısında gerilla kıyafetli dört korucunun kayıp cesetleri nerede açıklansanıza!

Özeleştiriymiş! Sınırsız komutan herhangi bir kamu otoritesinin ya da basının karşısında yaptıkları hataları gönüllü olarak sıralıyor ve kamuoyundan özür diliyor! Konuşmaların bir yerlere sızmayacağından emin bir edayla rahat rahat içini boşaltan komutan efendiye biz soralım: sadece sosyalistlerin, sistem karşıtlarının, iktidarın tehlikeli bulduklarının konuşmaları mı dinleniyor zannediyordunuz? Unutmayın bu ülkede genelkurmay başkanlarını da dinlerler. Motive etmeye yönelikmiş! Zavallı emekçi çocukları askerde birbirini daha iyi vursun, birilerinin daha ölmesi ya da sakat kalması için daha iyi mayın döşesinler diye mi motive ediyorsunuz?

Koşaner'in sözlerini sadece ordunun, militarist aygıtın başının sıradan sözleri olarak değil, faşistinden, Kemalistine, İslamcısına kadar bütün burjuvazinin itirafları olarak değerlendirmek gerekir. Koşaner'in deyimiyle "kepaze" olan ordu değil, bütün kirliliğiyle sistemin kendisidir! Normal ve ciddi bir soruşturma sonucunda, başta Koşaner'in kendisi olmak üzere, yukarıdan aşağıya askeri ve sivil bütün sorumluların; "görevi kötüye kullanmak", "resmi mercileri yanıltmak", "adli otoritelere karşı gerçeğe aykırı beyanda bulunmak" gibi ağır cezalı suçlardan ulusal mahkemelerde, Cenevre Sözleşmesi'nde tanımlanan "savaş suçları"ndan da uluslararası mahkemelerde yargılanmalarını gerektiren bu konuşmalar, birçok konuyu daha da berraklaştırıyor.

"*Kendi erimizi almından vurduk.*" "*Halimiz kepazelik.*" "*Her yere kontrolsüz mayın döküyoruz. Kendi adamımız gidiyor mayına basıyor.*" sözleri ile TSK'nın şaibeli, karanlık eylemler yaptığı, karşı tarafa mâl edilen bazı kayıpların dahi kendileri tarafından yapılmış olduğu açıkça kabullenilmiştir.

"*Çatışma anında komutanlarımız silahı bırakıp kaçıyor.*" ifadesi bir olguyu net olarak ortaya koymaktadır. Bizzat komutanların bile bu savaşın haklılığına, can vermeye değer bir savaş olduğuna inanmadığı.

"*Terörle mücadelede kimseden talimat alacak değiliz.*" beyanı ile ise siyasi otoritenin emrinde olması gereken TSK'nın genel savaş politikalarında iktidara tabi olmakla birlikte, savaşın yöntemleri konusunda başına buyruk hareket ettiği ikrar edilmiştir. Doruk noktasını ifade eden "*Artık her şeyi yasal zemine oturtmak zorundayız.*" sözü ise bu savaşta yasal olmayan şeyler yapıldığını, yapılmakta olduğunun somut itirafıdır ve yıllardır bu coğrafyada süre giden savaşa "kirli savaş" derken kastettiğimiz şeyin ne olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bu berrak sonuçları hele hele bugünlerde hiç akıldan çıkarmamak gerek. Başbakan Erdoğan sadece iki hafta önce "bıçak kemiğe dayandı" diyerek yeni savaş konseptini ilan etmişti. Biz de, bir kez de buradan bu "kepaze" ve kirli savaşın bedelini ödeyen Kürt halkı ve tüm işçiler, emekçiler, yoksullar adına ilan ediyoruz. **Bizde bıçağın dayanacağı kemik de kalmadı artık! Tek seçeneğimiz var: bu aşağılık burjuva savaş sistemini, sömürü düzeni ile birlikte alaşağı etmek için hep birlikte daha fazla mücadele etmek!**

Kadınlar, yaşamak için örgütlenmeye!

Son aylarda ciddi bir artış gösteren kadın cinayetleri, artık burjuva medyasının bile her gün değinmek zorunda kaldığı bir hal aldı. Hatta öyle ki, geçtiğimiz günlerde Kanal D haber, hızını alamayarak, bir kadın cinayeti haberini "kadınlar örgütlenin" başlığıyla verdi. Erkek egemen ideolojinin yaygınlaştırılması ve dolayısıyla kadın cinayetlerinin artışı, diliyle, dizileriyle, programlarıyla, köşe yazılarıyla medyanın rolü başlı başına tartışılması gereken bir konu. Ama kadınları örgütlenmeye çağırmak, sistemin kendisi açısından ironik bir durum. Tabii kadın cinayetlerini münferit vakalar olarak algıladıkları için, kadınlara örgütlenme çağrısı yapmakta bir sakınca görmüyorlar. Ama onları uyaralım; kadınlar örgütlenip mücadele etmeye başladıkları anda, kadın cinayetlerinin münferit değil erkek egemen sistemin birer ürünü olduğunu anlayacaklar. İşte o zaman da cinayetlerin sadece görünür tarafıyla değil, nedenleriyle - kökleriyle bir mücadeleye girişecekler.

İlk başta şunu anlamak gerekir ki;

kadınların katilleri, toplumun dışında kalmış, bir grup hasta, sapık, cahil vs. yabancılar değil. Katiller, toplumun ilğine kadar işlemiş, kadının bedeni ve yaşamı üzerinde söz söyleme hakkını, hatta mükiyetini erkeklere veren erkek egemen sistemden beslenmiş, toplumun bizzat yüceltiği "sapına kadar erkekleri", "adam gibi adamları"dır. Bırakın şiddeti, sevgi anlayışı bile beyinlerine on yıllarca "ya benimsin ya kara toprağın" veciz ifadeyle kodlanmış bu adamlar, katledilen kadınların en yakınlarındaki, kendilerini "seven" adamlardır.

"Gelinlikle girdikleri evden ancak kefenle çıkan" kadınlar yıllarca katilleriyle birlikte yaşayıp, onların (başbakan tarafından en az üç olması tavsiye edilen) çocuklarını doğururken, bizzat erkek egemen devletin kendisi, tüm eğitim kurumlarıyla bu yapının devamını sağlıyor. Hükümet en yetkili ağızlarından günü gelip "açık" giyinen kadınların tecavüzü hak ettiğini; günü gelip kadınların cinayet haberlerini abarttığını söyleyerek kadınların

yaşamına ne kadar önem verdiğini gösteriyor. Devlet, polisi aracılığıyla eşinden gördüğü şiddetten kaçan kadını kocasıyla el ele ölüme gönderirken, yargısıyla "erkekliğine laf eden", "namussuz" karısını öldürenler için uyguladığı "haksız tahrik" indirimiyle erkekleri yüreklendiriyor. Öldürülmeyi bekleyen kadınların barınabileceği kadın sığınaklarını açmayarak, aile kurumunun devamını, kadın yaşamının üstünde tutuyor; kadınları en baştan kendi kaderleriyle baş başa bırakıyor.

Kadınlar için evlenmek, boşanmak, evden dışarıya çıkmak ve hatta yaşayabilmek için bile her gün erkek egemen sistemin baskılarına karşı mücadele etmek zorunda kalıyor. Ve bu baskılar tüm kadınları hedef alıyor. O halde, kadın cinayetlerine dur demek, yeterli sayıda ve kadınların güvenle kalabileceği sığınmaevleri için, üzerilerindeki baskı ve tahakkümü parçalamak için, erkek egemenliğine ve onunla iç içe geçen kapitalizme karşı örgütlenmeye, mücadeleye!

Deniz Feneri'ne HSYK operasyonu

Türkiye'de yargı, burjuvazinin iç savaşının muharebe alanı olmaya devam ediyor. AKP HSYK'nın yapısını kendi çıkarlarına uygun şekilde değiştirerek bu muharebe alanının hâkim tepesini tutmuş durumda. Deniz Feneri davasında olduğu gibi ihtiyaç duyulduğunda bu hâkim tepeden taarruz etmekte bir an bile tereddüt etmiyorlar.

Deniz Feneri Derneği'nin, yardım amacıyla toplanan paraları AKP'nin yayın organı gibi çalışan Kanal 7'ye aktardığını ortaya çıkaran dava İslamcı burjuvaziye ve AKP'yi ciddi şekilde rahatsız ediyor. Dava Almanya'da başlamış olduğu için yolsuzluğun üstünü kapatma çabaları bir yerden sonra tıkananlar, önce emniyetten bilgi sızdırarak delilleri karartmaya çalıştılar. Soruşturmayı yürüten savcılar Nadi Türkaslan, Abdolvahap Yaren ve Mehmet Tamöz şüphelilerin işyerlerinin aranması için mahkemeye başvurmuştu. Arama izni verilmesinden bir gün sonra bu bilgi köstebekler tarafından şüphelilere ulaştırıldı. Şüpheliler de bilgisayarları ve hard diskleri temizlediler. Belgeleri imha ettiler. Bu köstebeklerin Beşir Atalay'ın İçişleri Bakanlığı dönemindeki bakanlığın özel kalem müdürü ile Kırıkkale Belediye Başkanı Veli Korkmaz ve emniyette bir şube müdürü polis olduğu gündeme gelince, bu sefer AKP çareyi davanın savcılarını görevden alması için HSYK'yı kullanmakta buldu.

Köstebeklerin ifadelerinin alınacağı haberlerinin çıktığı günün ertesinde HSYK sanık avukatlarının talepleri doğrultusunda üç savcıyı görevden aldı.

Avukatların HSYK'ya yaptıkları başvuruda sahte evrak düzenledikleri ortaya çıkmasına rağmen (avukatlar mahkemeye sunmadıkları bir itiraz dilekçesini sunmuş gibi gösterdiler) bu kararın alınması dansıklı dövüş olduğu iddiasını güçlendiriyor.

← → ↻ www.gercekgazetesi.net
☆ ↗

www.gercekgazetesi.net 'i okuyun

gerçeklerden günü gününe haberdar olun!

Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci İşçi Partisi'nin merkez yayın organıdır

Pazar, 07 Ağu 2011

Ana Sayfa Karşı Marşet Yazılar Haberler Yazarlar Gerçek Gazetesi Arşiv İletişim

Facebook Twitter

YENİ

Üçüncü Cephe için İttifak değil ittifak gerek

12 Haziran Genel Seçim Dosyası

KARŞI MARŞET

Notu düşürülen kapitalizmdir!

Demokratik özerklik mi, demokratik anayasal çözüm mü?

Gerçek | 05 Ağustos 2011, Cuma

Kürt sorunu çevresinde oluşan toz dumandan göz gözü görmüyor. 14 Temmuz'da yaşanan iki önemli olaydan bu yana toplum Fırat'ın ne babsında ne de doğusunda durulmak bilmiyor. O gün Şivan'da (Farqin) çıkan çatışmada kimin ateşle öldüğü bilinmeyen 13 askerın cenazesinin gölgesi, aynı gün ilan edilen demokratik özerkliğin üzerine düştü. Fırat'ın babsında... Devrimci Ölü

Haberler

Mersin Limanı'nda NÇ Denizcilik taşeron işçileri direnişe geçti!

Mersin Limanı'nda NÇ Denizcilik taşeron işçileri ağır, güvensiz, çalışma koşullarına karşı Türkiye başlı Liman-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarıldı...

- Sosyalistlerden Zeytinburnu'nda dayanışma ziyareti
- Bir Kürt genci daha bedenini ateşe verdi
- İşçiler İdam tazminatına sahip oluyor
- Zeytinburnu'nda devlet destekli etip saldırılar
- Şivas'ta ölümsüzleşenler İzmir'de anıldı
- Şivas kalfaları 18. yılında Ankara'da lanetlendi

- İnternet sitemizde gazetemizde yayınlanmayan haberlere, en güncel yazılara ve makalelere
- köşe yazarlarımızın yayınlanmış tüm yazılarına
- Gerçek gazetesinin arşivine
- Devrimci İşçi Partisi'nin deklarasyonlarına, kampanyalarına, eylemleri ve etkinlikleri hakkındaki bilgilere

sıcağı sıcağına ulaşabilirsiniz!

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Demokratik özerkliğe karşı çıkanların yanılığları

Kürt hareketi demokratik özerkliği ilan etti. Demokratik özerklik ve anlamı elbette ki tartışılabilir. Ama Kürt halkı bu iradenin arkasında durduğu sürece, Kürt halkının kendi istediği şekilde yaşama hakkı olduğunu kabul edip, onlarla dayanışmayı yükseltmek şartıyla. Enternasyonalizmden nasibini almamış olanlar ise, bu görevi yerine getirmemek için kendilerine göre çeşit çeşit mazeretler öne sürüyor. Bu mazeretlerin neden geçersiz olduğu işçi sınıfına ve gençliğe anlatılmalı.

• Kürt hareketi demokratik özerkliği tebliğ etti. Mutabakata varılmadan ilan edilmesi doğru değildir.

Kürt hareketi en azından 4-5 yıldır demokratik özerkliği bir çözüm yolu olarak dile getiriyor. Gerek BDP, gerekse de daha geniş bir bileşeni içinde barındıran Demokratik Toplum Kongresi (DTK) demokratik özerkliği seçilmiş organlarında onayladılar. Kürt halkı bu önerinin arkasında durdu ve durmaya devam ediyor. Bunca yıldır devlet, Kürt halkının özerklik talebini müzakere etmeye yanaşmadı. Karşısında başka bir çözüm önerisi de sunulmadı. Bu durumda Kürtlerin demokratik özerkliği sadece tebliğ ettiğini ve dayattığını söylemek ikiyüzlülüktür. Dahası Kürtleri bu yüzden eleştirmek hiçbir demokratik teamülle ve mantıkla bağdaşmaz. Zira mağdur olan ve ezilen taraf Kürtlerdir. Ezilenlerin sorunlarının çözümü için yaptıkları önerileri ezen tarafa sunmak ya da onaylatmak diye biz zorunlulukları yoktur. Tüm tarih ezilenlerin haklarını mücadeleyle aldıklarını göstermektedir. Ezenler, karşı tarafta zorlayıcı bir güç ve kararlılık görmeden kendilerine avantaj sağlayan mevcut durumu değiştirmeye niyetli olmamıştır.

• Demokratik özerklik herhangi bir etnik boyut içermemelidir.

Aslında BDP ve genel olarak Kürt hareketi de demokratik özerkliği etnik bir bağlamda sunmuyor. Ancak sorunun adının herkes tarafından Kürt sorunu olarak tanımlandığı bir yerde çözümün etnik boyut taşımamasını savunmanın bir anlamı yoktur. Sorunun içinde etnik bir boyut varsa çözümde de bu boyutun olması kaçınılmazdır.

• BDP ve DTK tüm Kürtleri temsil etmiyor. Onları desteklemeyen Kürtler de var. Dolayısıyla da

yeterince demokratik değil.

BDP ve DTK'yı desteklemeyen Kürtleri ağızına dolayanların, sömürgeciliği savunan Türkler olması şaşırtıcı değildir. Vietnam savaşında, Vietnamlı direnişçiler ABD'ye karşı savaşmak için Güney Vietnamlı işbirlikçilerle mutabakat arama gereği duymamıştı. Milli Mücadele döneminde de Türklerin hepsi Mustafa Kemal'i ve onun çizgisini desteklemiyordu. Mandacıların, işbirlikçi padişah yanlılarının varlığını gerekçe göstererek milli mücadeleyi anti-demokratik göstermek ne kadar akıllıca bir şey ise AKP işbirlikçisi Kürtleri, cemaatleri, korucu aşiretlerini demokrasinin vazgeçilmez unsurları olarak göstermek de aynı aklın ürünü olabilir.

• Demokratik özerkliği ilan etmek bir şey getirmez. Önemli olan yasalarla, hukuk çerçevesinde, devlet ve hükümetle anlaşarak belli formüller üretmektir.

Devletin ve sermayenin icazetli demokratları hak mücadelesinin ne olduğunu bilmezler. Bunlar yürüyüş yaparak, dersleri boykot ederek hakkını arayan öğrenciyet dilekçe yazın derler. Grev yapan işçiye iş mahkemesini bekleyin derler. Kadının hakkını araması diye bir şey zaten yoktur, evin, ailenin, törelerin çerçevesinde evin erkeğiyle anlaşarak belli formüller üretmelidir kadın. Ancak hiçbir hak mücadelesi bu cenderelere sığmaz. Kürtlerin mücadelesi de öyledir. Hak verilmez alınır. Bu mücadeleyi verenlerin ödediği bedeller sayesinde hak gasplarının temeli olan yasalar değişir, esner ya da ortadan kalkar.

• Demokratik özerklik şiddeti körüklemek için ilan edilmiştir.

Kendisi şiddet ile hiçbir ilişkisi olmayan bir talebi, bir programı, bir uygulamayı böyle şiddete bağlamak, Kürt halkının haklarına ilişkin tartışmanın önünü daha baş-

tan kapatmak demektir. Bunu özellikle "Her şey tartışılabilir, ama demokratik yöntemlerle, şiddete başvurulmadan" fikrini bıktırana kadar tekrarlayanların söylemesi iyice gülünç olmaktadır. Demokratik özerklik ile şiddet arasında kurulacak böyle bir ilişki ancak düzene ve sahiplerine kabul edilebilir fikirlerin tartışılabilmesine izin vermek anlamına gelir.

• Yasal ve tanımlanmış zeminlerde tartışılmalıdır

Sen hem İmralı'nın çağrularına kulaklarını tika, Kürtlerin siyasi mücadele içinde yer alan temsilcilerinin bileğine kelepçeyi takıp onları yıllarca cezaevlerine mahkûm et, siyasi yasaklar getir, seçilmiş vekillerinin meclise gelmesini engelle, hem de tanımlanmış zeminlerde tartışmaları gerekirdi de. Haklı olan hak talebini her yerde, her zeminde dile getirir. TBMM'yi adres gösterip yasal ve tanımlanmış zeminlerde tartışmayı önerenler öncelikle bu zeminlerde Kürtlerin eşit biçimde temsil edilmelerini de aynı ateşle savunmalıdırlar.

• Demokratik özerklik bölünmeyi de beraberinde getirir.

Bölünme öcüsü, bu durum somut bir olasılık olarak ortaya çıkmadıkça ileri sürmek, Kürt halkının bütün taleplerini reddetmeye kapı açmak demektir. Aynı argüman Kürtçe yayınlar, Kürtçe televizyon, Kürtçe'nin öğretilmesi gibi konularda da ileri sürülebilir ve sürülmüştür. Üstelik Kürtlerin ayrılmasından büyük korku duyanlar şimdi tam tersine rahatlamalıdırlar: Kürt hareketinin bütün bileşenleri, demokratik özerkliğin ayrılma değil birlikte yaşama anlamına geldiğini vurguluyor. Hâlâ ısrarla bölünme korkusu yaymaya çalışanlar sömürgecilikten gelen kazançlarını ve ayrıcalıklarının terk etmemeyenler, yıllarca ezip sömürdükleriyle eşit olmaktan ölesiye korkanlardır.

Levent Dölek

Ramazan'ın ardından...

1999 yılının yazında İstanbul Bayrampaşa'da bir grev başlamıştı. Kimya Teknik grevi. Odukları uzun süren bu grevi yakından takip etmiş ve grevin başarıya ulaşması için elimizden geleni yapmıştık. Grev işçiler için olduğu kadar bizim için de bir okuldu. Grev bir seneden fazla sürmüştü. Bizi en çok etkileyen olaylardan biri Ramazan bayramı geldiğinde işçilerin bir araya gelip bayramını kutlamak ve elini öpmek için patrona ziyarete gitmeleriydi.

Oysa Ramazan grevin beşinci ayına denk gelmişti ve grevin neredeyse her günü patronla amansız bir mücadele içinde geçiyordu. Sınıf mücadelesinin kılıçları çekilmişti. Ama bayram işte, küsler barışacak, büyüklere saygı gösterilecekti. İşçilere kan kusturan, haklarını yiyen patronun bayram kutlamasını da, saygıyı da hak etmediğini hele hele el öpmenin ne kadar yanlış olacağını tartıştığımızı hatırlıyorum. Patron, işçilerin hürmetine, stokları boşaltmak için fabrikanın kapısına kamyonları dayayıp çevik kuvveti de çağırarak karşılık vermişti.

Aynı sene tarihe mezarda emeklilik yasası olarak geçen yasa gündeme gelmişti. Tüm sendikalar bir araya gelerek yüzlerce kişiyle Kızılay'ı zaptetmişti. Genel grev sesleri yükseliyordu. İşçi sınıfı ayağa kalkmışken 17 Ağustos depremi gerçekleşti. Deprem sarsmış, sistem yıkmıştı. Tabii en çok da çürük evlerde yaşamaya mahkûm bırakılmış işçiler enkazın altında kalmıştı. Sendikalar eylemleri durduklarını açıkladılar. İşçiler, öğrenciler, herkes depremin yaralarını sarmaya koşmuştu. DSP-MHP-ANAP hükümetinin bu harekete cevabı daha enkaz bile kaldırılmadan yangından mal kaçırıcısına yasayı meclisten geçirmek oldu.

İşte sınıf mücadelesi böyle bir şey, ne Ramazan ne bayram ne de felaket dinliyor. Uzlaşmaz karşıtları, düşman iki sınıfı yani burjuvazi ile proletaryayı barıştırmamanın imkânı yok. Barış sandığınız ezilenin ezene boyun eğmesi olabilir ancak.

Bir Ramazan'ı daha geride bıraktık. Tuzu kurular, oruç tutarak fakirin halini anlamaya çalışırdursun lüks otellerin iftar şovları hemen dışarıda kurulan mütevazı iftar sofralarıyla protesto edildi. "Sosyal İslam" söylemiyle öne çıkan İhsan Eliaçık gibi isimlerin öncülüğünü yaptığı girişim sol çevrelerden de destek buldu. Eylemlere basın da ilgi gösterdi. Hayatın her anını olduğu gibi Ramazan'ı da her sınıfın ayrı yaşadığını gösteren, burjuvaziyi teşhir eden eylemlerdi bunlar.

Bu girişimi yapanlar övgüyü hak ediyor. İslami ve İslamcıları toptan gericilik torbasına dolandıran Kemalistlere ve Kemalist

kafalı sosyalistlere de iyi bir ders oldu. Kapitalizmin krizi derinleştikçe hayatın her alanı daha da fazla sınıfsal kutuplaşmalara sahne olacak. Dolayısıyla bu Ramazan'da kurulan proleter iftar sofralarının ilericiliğini teslim etmeliyiz. Tabii ki sınırlarını da görmek şartıyla...

Çünkü zenginle fakir arasındaki sosyal eşitsizliği teşhir etmek ya da israfı eleştirmek sınıfsal eşitsizlikleri ve sömürüyü kavramak anlamına gelmiyor. Nitekim iktidar derhal Recep Tayyip Erdoğan ve Meclis Başkanı Cemil Çiçek'in ağızından israf ve lükse karşı demeçlerle gardımı aldı. Biz lüks otellerde değiliz, iftar çadırlarında halka yemek dağıtıyoruz diye böbürlenen patronlar ortaya çıktı. Oysa Erdoğan lükse ve israfı karşı çıkıp gecekonducuları dolandırırken tüm Ramazan boyunca kıdem tazminatlarını kaldırarak, mezarda emeklilik yasasından bile daha büyük bir saldırı yasasının hazırlıklarını yaptı. Çadırlarda iftar yemeği veren hayırsever patronlar ise bir günlük reklam panosu kirasını yemek şirketlerine verip kazandıkları sevabın yanında bonus olarak reklam yapmaya hayır demediler.

Zengin ve fakir arasındaki eşitsizlik tek bir sebepten kaynaklanıyor. Üretim araçlarının yani fabrikaların, tarlaların, ulaştırma araçlarının vb. özel mülkiyet altında olmasından ve bunlara sahip olan patronların buralarda çalışan işçileri sömürmesinden... Aktif siyasete soyunmamaya kararlı olan ama HAS Parti'ye sempatisini saklamayan İhsan Eliaçık bir insanın ancak bir evi bir de bineği olmalı fazlası haramdır; sömürü haramdır diyor. Biz de diyoruz ki o halde tüm fabrikatörler haramzadedir. Çünkü fabrikatör olup işçiyi sömürmemek olanaksızdır.

Peki o zaman israf ve lükse karşı çıkan hükümetlerle, hayırsever fabrikatörlerle beraber yürünebilir mi? Anadolu'nun muhafazakâr, pek dindar, pek HAS fabrikatörleri şu kıdem tazminatı işine ne diyor? Fabrikalarında sendikalaşmaya nasıl bakıyorlar? Kapitalizmin büyük depremi olan krizde tüm bu fabrikatörler gibi onlar da kılıçlarını kime karşı çekecekler?

İnsani değerler farklı temellerde yükselebilir. Her toplumun kültüründe ve geleneklerinde ileri yanlar olabilir. Bu ilerici yaklaşımlara evet. İslama yoksulların gözlüğünden bakmaya evet! Ama bizi sömürenlerle barışmaya onlarla uzlaşmaya hayır! Eşitliğin ve özgürlüğün hüküm süreceği bir dünyaya ulaşmanın tek yolu sınıf savaşından geçiyor. O yüzden işçilerin İslamcı burjuva partilerine değil Devrimci İşçi Partisi'ne ihtiyacı var!

Ekonomik kriz

Sermaye hazırlanıyor, ya sendikalar?

Kriz Türkiye'yi de vurduğunda, işten çıkartmalar hızla artmaya başlayacak. Kitlesele olarak işten çıkartmalar sırasında kıdem tazminatı sermayeye büyük yük oluşturacağı için hükümet şimdiden kıdem tazminatını devreden çıkartmaya hazırlanıyor. Sınıf mücadelesinin önemini kavramış öncü işçiler kriz felaketi henüz gelmeden sendikalarında bu sorunları gündeme getirmezlerse, Türkiye işçi sınıfı krize bütünüyle hazırlıksız yakalanacak. Başlanacak yer belli: kıdem tazminatı üzerine mücadele şu anda krizin yaratacağı sınıf mücadelesi açısından stratejik bir önem taşıyor.

Temmuz ayının sarsıcı gelişmelerinden sonra Ağustos ayında ekonomik kriz geçici olarak duraladı. Bu kimseyi aldatmamalı. Sorunlar birikiyor. Gerek ABD'de, gerek Avrupa Birliği'nde (AB) ekonomik büyüme hızla sıfıra doğru geriliyor. Japonya zaten sıfırı tüketmiş durumda. Türkiye'den sonra Brezilya da ekonomik büyüme yavaşlama kaygısıyla faizleri düşürdü. Çin ve Hindistan ekonomileri aşırı kızışma işaretleri veriyor, yani enflasyon hızlanırken büyümenin soluğu daralıyor.

Büyüme ve üretim alanındaki bu gelişmelerin yanı sıra, finans ve devlet maliyesi alanlarında da riskler birikiyor. ABD'de Temmuz başında kamu borçlanma sınırı son dakikada yükseltirken Obama'nın Demokratlarıyla Kongre'yi kontrol eden Cumhuriyetçiler arasındaki anlaşmazlıklar ertelenmişti. Ertenmenin aşma anlamına gelmediği kısa süre içinde ortaya çıktı. İki parti yine birbirlerine girmiş bulunuyor. AB'de kriz Fransa'yı bile yoklamaya başladı. Ağustos başında Fransız

bankaları borsada serbest düşüşe geçti. Kredi derecelendirme kuruluşları bu ülkenin notunu da gözden geçirmeye başladılar. Ama elbette en önemlisi, ağır borç yükü dolayısıyla devlet tahvilleri üzerinde ağır spekülasyon yapılan ülkeler (Yunanistan dışında İrlanda, Portekiz, İspanya ve İtalya) arasında piyanonun yakında kime vuracağını görmek için bütün Avrupa nefesini tutmuş bekliyor.

Türkiye'de uyanma başlıyor

Dünyada bütün bunlar olurken, Türkiye'de hükümet ve burjuvazinin örgütleri daha yeni uyanmaya başladılar. Tayyip Erdoğan'ın "teğet bile geçmeyecek" edebiyatı kısa süre içinde yerini "telaşlanmayalım, ama tedbirli olalım" söylemine bıraktı. Özellikle ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı Ali Babacan, biraz da ileride rezil olmamak için, hemen hemen her hafta sermayedarlara uyarıda bulunuyor.

2010'un ilk altı ayında 28 milyar dolar olan dış ticaret açığı 2011'in ilk altı ayında

neredeyse iki katına çıkarak 54 milyar dolar oldu. Bunun anlamı, Yılmaz Tan yoldaşımızın köşesinde okuyacağınız gibi, AKP hükümetinin telaşla dış kaynak aramaya yönelmesi. Sorun elbette sadece kamu maliyesinde değil, özel sektörü de ilgilendiriyor. Türk lirasının daha şimdiden değer kaybetmeye başlaması, son yıllarda döviz cinsinden borçlanmış olan şirketlerin bilançolarını bozmaya başladı bile. Ama bunlar daha hiçbir şey değil. Sadece uyarıcı ilk işaretler.

Ya sendikalar?

Burjuvazinin cephesinde geç de olsa uyanış başlıyor hiç olmazsa. Ama sendikalarda bu konuları tartışan yok gibi. Sendikaların başına çöreklenmiş olan bürokrasi, bu sıralarda kendi geleceği ile meşgul olduğu için işçi sınıfının yakında yaşayacağı sorunlar karşısında neler yapması gerektiğini düşünmeye fırsat bile bulamıyor. Bir yandan, yılsununda Türk-İş ve DİSK'in kongreleri geliyor. Konfederasyon yönetimlerinin kimin elinde

kalacağı bürokrasiyi tepeden tırnağa ilgilendiriyor. Öte yandan, hükümet sendikaları gerçek üye sayısını açıklarak işkolu barajının altında bırakmakla, yani yetkisiz kılmakla tehdit ettiği için bürokratların etekleri tutuşmuş durumda.

Oysa, kriz Türkiye'yi de vurduğunda, işten çıkartmalar hızla artmaya başlayacak. Kitlesele olarak işten çıkartmalar sırasında kıdem tazminatı sermayeye büyük yük oluşturacağı için hükümet şimdiden kıdem tazminatını devreden çıkartmaya hazırlanıyor. Yani sermayenin ve hükümetin krize hazırlığı ile sendikaların hazırlıksızlığı tam da birbirini tamamlıyor!

Sınıf mücadelesinin önemini kavramış öncü işçiler kriz felaketi henüz gelmeden sendikalarında bu sorunları gündeme getirmezlerse, Türkiye işçi sınıfı krize bütünüyle hazırlıksız yakalanacak. Başlanacak yer belli: kıdem tazminatı üzerine mücadele şu anda krizin yaratacağı sınıf mücadelesi açısından stratejik bir önem taşıyor.

Hükümetin sendikalara karşı rehine pazarlığı:

İşkolu barajı ve yetki tespiti

Muhtemeldir ki, sermayenin temsilcileri ve hükümet ile sendika bürokrasisi arasında, yetkilerinin düşürülmemesi karşılığında kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine bir iki göstermelik eylemle göz yumulması türünden pazarlıklar yapılacaktır. Hükümet işkolu barajı ve yetki tespitinde SGK verilerini kullanma kozunu adeta elinde bir rehine olarak tutuyor ve fidye olarak kıdem tazminatlarını istiyor.

Yıllardır sendikaların yetki tespiti ile ilgili devam eden süreç, sendikaların üye sayılarını Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bildirmeleri ve sendikaların beyanı doğrultusunda da yetkili sendikaların tespiti ile toplu sözleşmelerin gerçekleştirilmesi şeklindeydi. Ancak bu durum ölen ya da emekliye ayrılan işçilerin sendika üyeliklerinin silinmesi, işyeri değişiklikleri nedeniyle bir kişinin birden fazla yerde üye görünmesi gibi sonuçlara yol açıyordu. Aktif olarak çalışan üyelerle kağıt üzerindeki rakamların birbirini tutmadığı her iki tarafın da farkında olduğu ama devletin üzerinde durmadığı bir durumdu. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, 2009 yılında bu gerekçeleri öne sürerek istatistiklerin daha sağlıklı hale getirilmesi için sendikaların beyanlarının SGK verileri ile eşleştirilmesi şeklinde bir düzenleme getirdi. Bu bugün toplu sözleşme yapan birçok sendikaların, toplu sözleşme yapabilmek için işkolunun yüzde 10'unda örgütlü olma şartını yerine getirememesinden dolayı yetkiyi kaybetmesi anlamına geliyor.

Tehlike büyük

SGK'nın Nisan 2011 verilerine göre Türkiye'de toplam kayıtlı işçi sayısı 10 milyon 314 bin. Bu işçilerin ise 922 bini sendika üyesi konumunda. Yani toplamda Türkiye'de sendikalaşma oranı yüzde 8,94. En son 2009 yılında yayınlanan bakanlık verilerine göre ise Türk-İş'in 2,24 milyon, Hak-İş'in 431 bin, DİSK'in 426 bin ve herhangi bir konfederasyona bağlı olmayan sendikaların da 135 bin olmak üzere toplam 3,2 milyon civarında

üyesi var. Yani neredeyse SGK verilerinin dört katı kadar!

Türkiye'de bulunan toplam 104 işçi sendikası bakanlık verilerine göre 51 tane sinin toplu sözleşme yetkisi var. Ancak yetki tespitinin SGK verilerine dayanarak yapılması durumunda bu sendikaların 35'i yüzde 10 işkolu barajının altında kalıyor. Geriye kalan sadece 16 sendika. Tarım işkolunda işkolu barajı uygulanmadığı hesaba katılırsa, baraj şartının uygulandığı ve bu şartı karşılayabilen sendika sayısı 10 ile sınırlı. Sendikaların günden güne kan kaybetmesi sonucu gelinen nokta işte bu. Tehlike işte bu kadar büyük!

Kıdem tazminatı pazarlık konusu edilemez

Düzenleme yapıldıktan sonra bakanlık ve SGK verilerinin eşleştirilmesi üç kez ertelendi. 12 Haziran seçimi öncesi de hükümet, sendikaları karşısına almak istememiş olacak ki torba yasa kapsamında uygulamayı 30 Haziran tarihine erteledi.

Bugüne kadar hükümet, sendikaların saflarındaki bazı kıpırdanmalar karşısında işkolu barajı tespitini hep elinde bir koz olarak tuttu, ama hiç kullanmadı. Belli ki işçi sınıfına karşı girişeceği en büyük muharebe için saklıyordu. Şimdi kıdem tazminatı hakkını gasp etmeye yönelik başlattığı taarruz ile birlikte bu tehdidi tekrar ve daha ciddi olarak savuruyor.

Bu nedenden ötürü çok muhtemeldir ki, sermayenin temsilcileri ve hükümet ile sendika bürokrasisi arasında, yetkilerinin düşürülmemesi karşılığında kıdem tazminatı hak-

kının gasp edilmesine bir iki göstermelik eylemle göz yumulması türünden pazarlıklar yapılacaktır. Hükümet işkolu barajı ve yetki tespitinde SGK verilerini kullanma kozunu adeta elinde bir rehine olarak tutuyor ve fidye olarak kıdem tazminatlarını istiyor.

Kıdem tazminatı hakkını da kaybetmek işçi sınıfı için elde kalan son mevzilerden birini daha kaybetmek demektir. O yüzden de sendika bürokratları mücadeleyi kontrol altında tutmanın çantada keklik olmadığının farkındalar. Hükümet bu konuda da sendika bürokrasisinin imdadına yetişecek önlemleri önceden düşünerek kıdem tazminatının fona aktarılması, sendikaların yetki tespiti ve yeni sendika yasasının meclisten geçmesi gibi konuları birbirine karıştırarak öne sürüyor. Sendika yasasına ilişkin değişiklikler işkolu barajının kaldırılması ya da sembolik bir rakama düşürülmesi, üyelikte noter şartının kaldırılması gibi bazı iyileştirmeler içeriyor. Ama grev yasakları devam ettiği, grev yapmanın önündeki engeller kaldırılmadığı müddetçe bu iyileştirmeler Avrupa Sosyal Şartı ve ILO sözleşmelerine uyum niteliğindeki makyajların ötesinde bir anlam taşımayacak, örgütlenmenin ve hak kazanmalarının önünü açan bir nitelikte olmayacaktır. Hükümet elbette bu yasaklardan hiç bahsetmeden tasarı her gündeme geldiğinde bu bir iki rötuşu temcit pılavı gibi tekrar tekrar dile getiriyor. İhtiyaç duyduğunda da sendikaların ve işçilerin

Sendikalar göreve!

Kıdem tazminatı saldırısının püskürtülmesi işçi sınıfının ne kadar büyük bir örgütlü güçle bu saldırıyı karşılayabileceğine bağlı. Şu an sendikaların içinde bulunduğu durumun vebali, öncelikle sendika yönetimlerinin boyunduruktur. Bugüne kadar esas görevlerini ihmal edip, sınıf sendikacılığını bayrağına yazmayan yönetimler sonucu, sendikalar güç kaybettiler ve işkolu barajı tehdidi ile karşı karşıyalar. Şimdi hükümetin bu tehdidine boyun eğerek, kıdem tazminatı saldırısına cevap vermezseniz, işçi sınıfı mücadelesine en büyük darbelerden birini vurmuş olacaksınız. Bugünün koşullarında ne pahasına olursa olsun kıdem tazminatını savunmak için seferberlik başlatın. Konfederasyonların ortak mücadelesini örererek bu saldırıyı püskürtün. Ancak bu şekilde sınıf sendikacılığına sarılırsanız örgütlerinizin ve işçi sınıfının gücü artar. Ancak bu şekilde sendikaların tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan baraj ve yetki tehdidi bertaraf edilebilir.

nasbını her an yoklayıp, bu rötuşlardan hangisi işini göreceksin onu öne çıkaracaktır. İşçi sınıfına bugün ücretli kölelik koşullarını dayatan iş yasası çıkarken de yanına sözde iş güvencesi yasasını iştirilmişlerdi. Sendika bürokrasisi de iş güvencesi yalanıyla işçiyi uyutmaya girişmiş, iş yasası burjuvazi için kazasız belasız çıkarılmıştı.

Safları sıklaştıralım

Aynı şeyin bugün de yaşanmaması için işçi sınıfının öncü unsurlarının çok dikkatli olması gerekir. Bakanlık yetki tespitinin 31 Aralık 2011 olarak belirlendiğini ama daha fazla ertelemeyeceğini açıkladı. Faruk Çelik'in ağzından bu ertelemenin gerekçesi, sendikaları mağdur etmemek için sendika yasasındaki gerekli değişikliklerin bu süre zarfında yapılması olarak ifade edildi. Kıdem tazminatı için de aynı tarihler veriliyor. Yani burjuvazi ve onun hükümeti yılsununa kadar kaşıkla verip kepçeyle almaya hatta kazanı olduğu gibi götürmeye hazırlanıyor olabilir. İşçi sınıfı da kendi hazırlığını yapmalı, sınıf mücadelesinin bu çok önemli muharebesinde burjuvaziyi yenilgiye uğratabilecek şekilde karşılık vermelidir.

Kıdem tazminatına yönelik saldırının eli kulağında

Sosyalistlere ve Kürt hareketine de büyük görev düşüyor. Eğer bu hareketler kıdem tazminatı konusunu ikinci planda bırakıp sadece demokratik anayasa gündemine odaklanırlarsa, AKP'nin saldırısı kolaylıkla başarılı olur. Sendika bürokrasisini işçi sınıfının gözünde teşhir etmek de mümkün olmaz.

Geçtiğimiz sayıda, AKP'nin medya yoluyla kıdem tazminatı tartışmalarını el altından gündeme soktuğunu, gelen tepkilere göre işçi sınıfına yönelik yeni saldırısına en uygun şekli vereceğini belirtmiştik. Temmuz ayından itibaren medyada bu konuda neredeyse tam bir sessizlik hakim. İlk bakışta tartışmaların sona erdiği ya da kıdem tazminatına yönelik saldırının gündemden kalktığı izlenimini edinmek mümkün. Ancak bu konuda çok dikkatli olmak gerek. Çünkü haberin ortaya çıkışından sonra her ne kadar Ali Babacan gibi hükümet temsilcileri medyada konuşulan oranlar ve formüllere ilişkin yalanlamada bulunsalar da, AKP, sendikaların, burjuvazinin temsilcilerinin, siyasi partiler gibi örgütlenmelerin tepkilerini bütünlüklü olarak ölçmüş bulunuyor. Ancak daha önemlisi, yaratılan atmosfer içerisinde işçi sınıfının ve orta sınıfların da tepkilerinin çeşitli vasıtalarla belirlenmiş olması. AKP istediği bilgiyi elde etti, "Ramazan münasebeti ile" geçici olarak sustu. Aynen bir müddet Kürt sorunu konusunda "sustuğu" gibi.

AKP'nin bayram sonrasında ya da en geç bir iki ay içinde "bayramlık ağ-

zını" açacak olması muhtemel. Bakan Faruk Çelik, TBMM'nin açılmasıyla kıdem tazminatı konusunun hızla gündeme geleceğini söylüyor, ancak bu konunun "tüm taraflarla istişare halinde" çözülmesi gerektiğini de vurguluyor. Hemen ardından ise ekliyor, "sendikaların da bir yetki sorunu var, 2008'den beri erteliyoruz." Yani AKP, aba altından falan göstermiyor sopayı, doğrudan sendikalara sallıyor.

Sopanın yanında havuç da var. Hükümet taşeron işçilerin tazminat alabilmesini sağlayacak bir hazırlık içinde olduklarını söylüyor. Hesapta, sayısı giderek artan taşeron işçilerinin desteğini alacaklar. Ama gösterdikleri havuç gerçek bile değil. Taşeron işçisinin tazminat alamamasının sebebi her yıl ana işletmeyle sözleşme yapılırken tüm işçilere girdi çıktı yaptırılarak, işçilerin yeniden işe alınmış gibi gösterilmeleri. Bazı taşeron şirketler bunu aylık hatta haftalık olarak yapıyor. Oysa tüm bu uygulamalar zaten yasadışı. Bugüne kadar iş mahkemelerinde açılan davalar taşeron işçilerinin de yasal olarak örgütlenme ve tazminat hakkının olduğunu doğruluyor. Zaten var olan ve mücadeleyle

kazanılmış bir hakkı biz verdik diye göstermek işçilerin kafasını karıştırmak istiyorlar.

Geçtiğimiz süre zarfında bazı sendikalar sadece konu ile ilgili açıklama yapmakla yetindiler, bazıları ise bazı basın açıklamaları ve yürüyüşler düzenlediler. Ancak bunlar yeterli değil. İşçi sınıfının mücadelesini yükseltmek için işçi ve emekçilere mümkün olan her kanaldan yaygın bir biçimde ulaşmak, kıdem tazminatına yönelik saldırıyı teşhir etmek gerekiyor. Bu anlamda sosyalistlere ve Kürt hareketine de büyük görev düştüğü ortada. Eğer bu hareketler kıdem tazminatı konusunu ikinci planda bırakıp sadece demokratik anayasa gündemine odaklanırlarsa, AKP'nin saldırısı kolaylıkla başarılı olur. Sendika bürokrasisini işçi sınıfının gözünde teşhir etmek de mümkün olmaz.

Devrimci İşçi Partisi olarak bu saldırıya karşı işçi sınıfını bilgilendirecek bir kampanyayı başlatmış bulunuyoruz. Sonbaharda genişleterek sürdüreceğimiz bu kampanyanın, kıdem tazminatına yönelik saldırılara karşı ortak faaliyetlerin de ateşleyicisi olmasını diliyoruz.

Yılmaz Tan

Yabancı sermaye cari açığa çözüm mü?

Dünya ekonomisindeki kriz dalgalarının yavaş yavaş Türkiye sahillerine vurmaya başladığının önemli göstergelerinden biri de Türkiye kapitalizminin yapısal sorunu olan cari açığın nasıl kapatılacağı konusundaki endişelerin artmış olması. Önde gelen kredi derecelendirme kuruluşlarından Fitch'in cari açığın büyüklüğü bakımından Türkiye'nin Gelişmekte Olan Ülkeler (GOÜ) arasında kriz riskine en açık ülke olduğu yorumu bu bakımdan bir uyarı niteliği taşıyordu. Benzer şekilde İMF de GOÜ arasında cari açığın büyüklüğünü temel alarak oluşturduğu "ısınma endeksi"nden hareketle Türkiye ekonomisinin krizin yayılmasından en fazla etkilenecek ülkelerden biri olduğunu belirtti.

Başbakan "teğet bile geçmeyecek" gibi laflarla ortalığı yatıştırma dursun, AKP hükümeti, 2002-2008 döneminde dünya ekonomisinin çok özel bir konjonktüründe bolca bulabildikleri sıcak paranın kriz ortamında kaçabileceği endişesiyle cari açığı tedricen aşağı çekmek amacıyla dışarıdan sermaye bulma arayışına çoktan girdi bile. AKP'nin almaya çalıştığı önlem bu sefer geçici değil, daha kalıcı olan yabancı sermayeyi ülkeye çekmek. Ekonomi Bakanı Çağlayan'ın "cari açık yabancı sermaye ile biter" tespiti, hem hükümetin hem de Türkiye burjuvazisinin ufkunun somut bir ifadesi. Bu sefer Arap sermayesinden ümit mi kesildi bilinmez, yabancı sermayeyi doğrudan yatırım yapmaya ikna etme girişimleri hükümetin gündeminde önemli yer teşkil ediyor. Bu doğrultuda Bakan Çağlayan geçtiğimiz günlerde o ülke benim bu ülke benim "yatırım avı"na çıktı.

Elbette bu tür arayışlar geçmiş dönemlerde de sürüyordu, ancak Bakan Çağlayan'ın yoğun temposu nedeniyle aynı günü hem Güney Kore'de hem de ABD'de iki kere yaşamak durumunda kalması (!) olağan bir durum olmasa gerek. Bakın Bakan Çağlayan ne diyor? "Türkiye geleceğin Detroit'i olacaktır". ABD'nin dünyaca ünlü otomotiv üssünü Türkiye'de yaratmak amacıyla Güney Kore'de Hyundai otomobil firmasıyla görüşen Bakan onlara "gel motor fabrikasını Türkiye'ye kur; sakın geç kalma erken gel" dediğini bildirmiş. Kısa bir süre önce de Bilim ve Teknoloji Bakanı Ergün benzer şekilde "otomotiv denince akla ilk gelen şehirlerden biri olan Detroit artık bu özelliğini büyük oranda kaybediyor. İşte bu yüzden Bursa, Yalova, Kocaeli, Sakarya havzası neden yeni bir Detroit olmasın?" demişti.

Bir an için son 20 yılda Türkiye burjuvazisinin yabancı sermayeyi çekmek uğruna ve işçi sınıfını ezme pahasına verdiği onca tavizle birlikte sunduğu sömürü imkânlarına rağmen fabrika kurmak üzere gelen yabancı yatırımların boyutunun diğer GOÜ ile karşılaştırıldığında oldukça düşük seviyede kaldığını bir kenara koyalım. Öykünülen Detroit kentinin uzun yıllardır sürmekle birlikte özellikle 2008'de yeniden patlayan dünya ekonomik krizi ile iyice açığa çıkan sefaleti Türkiye işçi sınıfını önümüzdeki günlerde bekleyen bir tehlike olarak önemli ipuçları taşıyor. "Amerikan Rüyası"nın simge kenti Detroit'te ekonomik krizden en çok otomotiv şirketlerinin etkilenmesi ve bir dizi şirketin iflas edip işçilerinin sokağa konulmasının ardından yoksul halk para bulamadığı için ölümlerini bile gömemez hale gelmişti. Çarpıcı başka bir olgu da kentteki mahkûmların işsiz ve aç kalma korkusuyla (!) tahliye olup cezaevinden dışarı çıkmak istememeleri idi. Görünen o ki Türkiye burjuvazisi uluslararası sermaye karşısındaki tarihsel geriliğini, yeni yatırımlarla kapama kapasitesinde olmadığı gibi, kriz koşullarında emekçilerin sırtından "küçük Detroit" hayalleri kuruyor. Hem Detroit'in işsiz ve ezilen halkı ile benzer bir kadere meydan okumanın hem de sermayenin dar ufkunu aşmanın yolu Türkiye işçi sınıfının yatırımların kontrolünü ele geçirip istihdam ve refahı artıracak alanlara yönlendirmesinden geçiyor. Bunun ise özel mülkiyet temelinde olması mümkün değil.

DİP kıdem tazminatını savunmak için kampanyaya açtı

Sermaye sınıfı yaklaşmakta olan ekonomik kriz karşısında silahlarını kuşanıp, bu topraklarda işçi sınıfının tırnaklarıyla kazıyarak aldığı kıdem tazminatı hakkına saldırmaya hazırlanıyor. Bu sınıf saldırısına karşı harekete geçen ilk parti, Devrimci İşçi Partisi oldu. DİP Temmuz ayında merkezi bir kampanya başlatarak AKP'nin uygulamaya koymayı planladığı değişikliklere karşı işçi sınıfını uyarmaya girişti. Başta İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Mersin ve Antalya olmak üzere DİP'in örgütlü olduğu tüm illerde yürüttüğü kampanyada fabrika önlerinde, emekçi mahallelerinde ve ulaşabildiği diğer noktalarda bugüne kadar on binlerce bildiri dağıtıldı. "Krizin faturası patronlara! Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!" yazılı binlerce afiş kent merkezlerine ve emekçi semtlerine asıldı. Ayrıca DİP militanları emekçi mahallelerinde açtıkları standlarda dağıttıkları broşürlerle işçi sınıfını AKP'nin öncülüğünü yaptığı

bu sınıf saldırısına karşı bilgilendirmeye çabaladı.

DİP ulaştığı her işçiyi her emekçiyi alınının teri olan kıdem tazminatını savunmaya, sermayeden yana bu hak gaspını püskürtmek için sokağa çıkmaya ve örgütlenmeye davet ediyor. DİP, kampanyayı buldukları bölgelerde patrona karşı mücadele eden işçilerle birlikte örmeye çabalıyor. Başta Mersin'de liman işçilerinininki olmak üzere birçok sektörden işçinin mücadelesi, haklarımızı koruyup yenilerine kavuşmanın tek yolunun sınıf dayanışması ve mücadele olduğunu pratikte kanıtıyor; bu da kampanyamıza moral güç katıyor.

KRİZİN FATURASI PATRONLARA

KIDEM TAZMİNATINA DOKUNMAK GENEL GREV SEBEBİDİR

www.dip.org.tr

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

DİP, kampanyaya BilinçLenin kampı dolayısıyla vereceği kısa aradan sonra, faaliyetlerine daha fazla emekçiyi katarak, bu saldırı püskürtülene dek devam edecek.

Müzakere değil mücadele: **SINIF İÇİN SENDİKA** Grev hakkı grev yaparak kazanılır!

Grev hakkı grev yapılarak kazanılır! Bu şiarı bayrağımıza en kalın harflerle yazmalıyız.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın çağrısı ile 4 Ağustos günü KESK, Memur-Sen ve Türkiye Kamu Sen'in katılımıyla Danışma Kurulu toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündeminde her sene yapılan toplu görüşmeler vardı. Ancak geçtiğimiz yıl referandumda kabul edilen anayasa değişiklikleri çerçevesinde, kamu emekçilerine toplu sözleşme hakkının verilmesi gündemde olduğu için, tüm bileşenler (bakanlık dahil) gerekli hukuksal düzenlemeler yapıldıktan sonra toplu sözleşme çağrısıyla toplanma kararında anlaşılabilir. Böylece 15 Ağustos'ta yapılması planlanan toplu görüşmeler gerçekleşmedi.

Sendikalar 1 Ekim'de yapılacak olan TBMM'de toplu sözleşmeyle ilgili yasal düzenlemelere öncelik tanınmasını istiyor. Yeni KESK Genel Başkanı olan Lami Özgen ise, sadece toplu sözleşmeye ilişkin düzenlemelerin yeterli olmadığını grev hakkını içermeyen bir yasanın kabul edilemeyeceğini dile getirdi. Lami Özgen ayrıca KESK'lilere yönelik tutuklama, sürgün ve disiplin uygulamalarına dikkat çekerek kamu emekçilerine sendikal faaliyetleri dolayısıyla hiçbir cezai işlem yapılamayacağına dair bir düzenleme yapılmasını talep etti. Tüm bunlar elbette ki

diğer sendikaların değil KESK'in söyleyeceği sözlerdi.

Ancak KESK'in sözleri ve tavrı bunlarla sınırlı olmamalıydı. Kongreler sürecinde fiili meşru mücadele söylemini dilinden düşürmeyenlerin vaat edilen yasal düzenlemelere bağlı olmaksızın grev hakkını kullanmaktan çekinmeyeceklerini vurgulaması gerekirdi.

Grev hakkı grev yapılarak kazanılır! Bu şiarı bayrağımıza en kalın harflerle yazmalıyız. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. 1961 anayasası grev hakkını tanımış ama hükümet gerekli düzenlemeleri yapmakta ayak direlediğinde Türkiye işçi sınıfı başta Kavel grevi olmak üzere fiilen grev hakkını uygulamaya sokmuş ve kazanmıştır. Yakına geldiğimizde de KESK, okullardan, hastanelere, üniversitelerden tren istasyonlarına "bu işyerinde grev vardır" pankartları asarak grev hakkını grev yaparak kazanma yolunu seçmiştir.

Anayasal hayallerden beslenen müzakerecilik ilk işaretlerini Ağustos ayındaki Danışma Kurulu'nda vermiştir. Yaklaşan krizin saldırıları sertleştirileceği düşünülürse kamu emekçilerinin geleceğinin müzakerede değil mücadelede yattığı görülecektir.

DİSK'in kararı:

TÜSİAD başkanına gülücükler mi, hesaplaşma mı?

DİSK geçmişin güzel günlerinin hatırasıyla gidebileceği yere kadar gitmiştir. Türk-İş'in suskunluğu ve ihanetlerini teşhir eden ama sadece teşhir etmekle yetinen bir DİSK'in işçi sınıfına yararı olmayacaktır. 1 Mayıs'ta Taksim'in kazanılmasında DİSK'in rolü ne kadar önemliyse Birleşik Metal'in geçtiğimiz dönemdeki grevleri, Nakliyat-İş ve Limter-İş gibi sendikaların mevzii direnişleri haricinde DİSK'in ciddi bir varlık gösteremediği de ortadadır. DİSK, kongresinde

bir karar vermek zorundadır. Türkiye'nin "demokratikleşme"sine katkı sunacak, sivil anayasa tartışmalarında açıklamalar yapıp patron örgütleriyle uzlaşma arayacak bir DİSK mi, yoksa işçi sınıfının kazanımlarını savunmak için tüm gücünü seferber edecek bir DİSK mi? Bizim için ayırım noktası budur! TÜSİAD başkanını görünce gülücükler saçacak değil yumruğunu kaldıracak bir DİSK başkanıdır ihtiyaç!

Türk-İş: İşçinin kalesi mi, hükümetin arka bahçesi mi?

Sermayenin sınıf saldırısı karşısında sendikalar hâlâ önemli bir mevzi olarak duruyor. Bunu gören ve bilen AKP hükümeti de en baştan beri sendikaları kendi güdümüne almaya, bunu yapamadığında da uysallaştırmaya çalışıyor. İşçi sınıfının direniş gücünü kırmayı hedefliyor.

Kapitalizmin uluslararası krizi derinleşirken sermaye hem ulusal hem de uluslararası düzeyde saldırı hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Türkiye'de sermayenin gözünü diktiği kıdem tazminatları işçi sınıfı için önde gelen direniş mevzisini oluşturuyor.

İşte bu ortamda Türkiye'nin en büyük işçi sendikaları konfederasyonu Türk-İş ve her ne kadar eski gücüne sahip olmasa da 1960'lı ve 70'li yıllardan kalan mücadeleci bir geleneği olan DİSK kongreye gidiyor. Bu kongreler zaman zaman çekişmeli yarışlara sahne olmaktadır. Ancak ne yazık ki bu yarışın konusu sınıf mücadelesine önderlik edecek farklı yaklaşımlar olmaz. Sendikalara hakim olan bürokratik kastın iç çekişmeleri söz konusudur.

Ancak içinde bulunduğumuz durumda, koşullar ne olursa olsun, bu kongrelerde sınıf mücadelesinin gündeme taşınması gerekiyor. Sermayenin sınıf saldırısı karşısında sendikalar hâlâ önemli bir mevzi olarak duruyor. Bunu gören ve bilen AKP hükümeti de en baştan beri sendikaları kendi güdümüne almaya, bunu yapamadığında da uysallaştırmaya çalışıyor. İşçi sınıfının direniş gücünü kırmayı hedefliyor.

Hak-İş tamamen AKP güdümünde hareket ediyor. Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu da aynı yoldaydı ama bu yola Tekel işçileri kocaman bir taş koydu. Şimdi Hak-İş başkanı AKP milletvekili olarak mecliste. Mustafa Kumlu ise bir dönem daha kendini hükümete ispatlamak zorunda. Bu durumda sermayeden gelen saldırı karşısında Kumlu ve ekibinin göreceği işlev açık: Mücadeleyi içeriden bastırmak ve Türk-İş'i AKP ile sermayeye altın tepsi içinde sunmak...

Hâl böyle iken Türk-İş içinde on muhalif sendikaların bir güçbirliği oluşturması önemli bir gelişme. Basın-İş, Belediye-

İş, Deri-İş, Hava-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tekgıda-İş, Tez-Koop-İş, TGS ve Tümtis "demokratik, güçlü ve mücadeleci yeni bir sendikal hareket" şiarıyla bir araya geldiler. Türk-İş kongresinde ortak hareket edeceklerini açıkladılar.

Tabii ki bir araya gelen on sendikaların her biri de az ya da çok eleştirdikleri sendikal yapıların sorunlarında pay sahibiler. Tekgıda-İş geçtiğimiz döneme damgasını vuran büyük Tekel direnişinin yürütücüsü sendikaydı. Ama aynı sendika aynı zamanda bu direnişin sönümlenmesinde, tabandaki işçi inisiyatifinin kırılmasında da başrolü oynadı. İşler direnişini sürdürmek isteyen ve Tek Gıda-İş genel merkezi önünde çadır kuran Tekel işçilerine polisi saldırmaya kadar varmıştı. Hava-İş'te yönetimin kendi içindeki muhalefete karşı benimsediği bürokratik yöntemler ve tüm bunların Türk-İş muhalefetinin en aktif sendikalarından Hava-İş'e verdiği zararlar ortada. Güçbirliğin en büyük sendikası belki de muhalefetin lokomotifini Petrol-İş'in de mücadelecilik sınavlarından tam notla geçtiği söylenemez. Söylenen sözleri hayatın gerçeğinde sımayan Tekel direnişi sırasında üzerine düşen rolü oynamadığını biliyoruz.

Yine de tüm bunlara rağmen Türk-İş'te şekillenen muhalif güçbirliği, tabandaki mücadeleci işçilerin hareketlenmesi ve sendika yönetimlerine baskı yapması halinde sınıf saldırısını yoğunlaştıran sermaye ve hükümet için oldukça rahatsız edici bir rol oynayabilir.

Her durumda ilk hedef Türk-İş'i hükümetin hakimiyetinden kurtarmaktır. Mustafa Kumlu işçi sınıfına defalarca ihanet etmiştir. Devrilmelidir!

Liman işçilerinin direnişi devam ediyor Sıra grev kararını uygulamakta

Mersin Limanı'nda MSI şirketinin her iki taşeronuna bağlı olarak çalışan işçilerin 23 Temmuz'da başlattıkları direniş devam ediyor. Yasadışı bir şekilde taşeronun taşeronu konumunda olan NÇ şirketinin, kendilerini esnek, kuralsız ve yarı-zamanlı çalıştırma dayatmasına karşı çıkan işçilerin işyerlerine girişi bu tarihte engellenmiş ve işçiler de limanda direniş çadırı kurmuştu. Bu arada işçilerin bağlı bulunduğu Liman-İş sendikası ile işveren arasında gerçekleşen toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması sonucunda sendika 2 Ağustos tarihinde grev kararı almıştı. Ancak bu grev kararı bugüne kadar uygulamaya konmuş değil. İlgili yasaya göre kararın alındığı tarihten itibaren 60 gün içerisinde uygulanmadığı durumda da, bu karar geçersiz hale geliyor ve sendika grev yetkisini kaybediyor. Yani kararın uygulanmadığı her geçen gün işçilerin aleyhine işliyor. Bu durumun farkında olan işçiler ise kararın uygulanması için bir yandan sendika içerisinden

baskı unsuru yaratmak için çabalarırken, bir yandan da dışarıda diğer sendikalar ve emek dostlarıyla dayanışma adımları atıyorlar.

Direnişlerinin başından bu yana Mersin'de gerçekleşen hiçbir eylem ve etkinliğe duyarlı kalmayan işçiler, Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer santral karşıtı eylem ve kıdem tazminatının kaldırılması girişimlerine karşı gerçekleştirilen çeşitli eylemlere etkin bir şekilde katılım göstermişlerdi. Son olarak Mersin Emek ve Demokrasi Platformu'nun düzenlediği 1 Eylül Barış Günü mitingine "iş, ekmek yoksa barış da yok" başlıklı bildirisi ve sloganlarıyla katılan işçiler buradaki duyarlı kitleye de seslerini duyurmuş oldular.

Direnişteki işçiler bir yandan da asıl işlerinin yanında, kendileri yerine de çalıştırılan diğer taşeron işçileriyle dayanışma talebiyle görüşmelerini sürdürmeye devam ediyor. Şu sıralar, 2 Ağustos'ta alınmış olan grev kararını fiilen uygulamaya üzerine odaklanmış olan

DİP bayramının ilk gününde de Mersin Limanı işçilerini yalnız bırakmadı

işçiler, Liman-İş'in 20 Eylül'de yapılacak olan genel kurulunu bir milat olarak görüyor ve o tarihe kadar da seslerini duyurmak için her türlü eylem ve etkinlik içerisinde olacaklarını belirtiyorlar. İşçiler bu bağlamda direnişlerinin 60. gününde bir dayanışma etkinliği ile kamuoyu yaratma çalışmalarına başlamış durumdadır.

Biz Devrimci İşçi Partisi olarak direnişin başından itibaren tüm gücümüzle Liman işçilerinin yanında yer aldık. İşçilerin katıldıkları her eylemde yanı başlarında bulunarak seslerinin daha güçlü çıkması için elimizden gele-

ni yaptık. Gerek işçi arkadaşlarımızın birebir yaşadığı gerekse de daha önce destek verdiğimiz işçi eylemlerinin deneyimlerini onlara aktarmaya çalışırken, bir yandan da her işçi direnişinde olduğu gibi bu direnişten de sınıf mücadelesi adına yeni deneyimler edindik. Liman işçilerinin direnişleri sürüyor ve işçilerin sınıf bilinci her geçen gün biraz daha artıyor. Direniş devam ettiği sürece de kazanılan her zaferin işçi sınıfının geneli için bir kazanım yaratacağı bilinciyle Devrimci İşçi Partisi işçilerin yanında yer almaya devam edecek.

Depresyon, siyasi kriz, devrimci parti

Kuşkusuz devrimi başarıya ulaştıracak partinin inşası hiç de işin kolay kısmı değildir. Ama kapitalizmin ekonomik ve siyasi krizinin Devrimci İşçi Partisi'nin ve IV. Enternasyonal'in inşasını hedefleyen bir harekete bolca taze kan sunacağı açıktır. Tarih başka türlüünü söylemez. Öyleyse şimdi görev en küçüğünden en büyüğüne her türlü mücadelenin içine dalmak, insanlığın kurtuluşu için kapitalizmden ümidini kesmekte olan kitleler içinden devrimci militanlar çıkarmaktır.

2008'den bu yana dünya ekonomisi bir darboğaz içinde debelenip duruyor. Kâh bir finans krizi, kâh dünya ticaretinin daralması, kâh bunlara eşlik eden özel sektör iflasları, kâh burjuvazinin imdadına yetişen devletlerin boğazına kadar borca batması medyanın gündeminde ilk sıralara tırmanıp tırmanıp iniyor.

Burjuvazi için bu ekonomik buhrandan daha korkuncu ise işçi sınıfının ve bu düzenin doğal olarak bir gelecek sunmadığı milyonların, olan bitenin etkilerine sokaklarda tepki göstermesi.

Karabasanın kaynağı Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da

Coğrafi olarak Afrika'dan Ön Asya'ya yayılan Arap devrimi şimdiden üç diktatörü kitle eylemleri ile siyasi sürgüne gönderdi. Binali Tunus'tan Suudi Arabistan'a kaçtı, Mısır'daysa Mübarek bir kafese konu yargılanıyor. Bunların üçüncüsü olan Yemen'in diktatörü Salih, kitle eylemlerine, sarayında patlayan bomba nedeniyle feci şekilde yanmış olması eklendiğinden ve tabii artık pek can güvenliği kalmadığından ülkesine dönemiyor. O da şimdi Suudi Arabistan'da Bin Ali'nin yanında. Suriye'de emekçi halk Esad'ın koltuğunu her gün biraz daha sallıyor. Onlar salladıkça, acaba Bahreyn'de şu ana kadar olduğu gibi isyanı kontrol altına alabilir mi diye süreci gözlemleyen emperyalistler dahil, Esad'ın arkasında duranlar birer birer dökülüyor.

Bölgenin en dikkat çekici gelişmelerinden biri İsrail'de Ağustos ayına gelindiğinde üç yüz elli bin kişiye varan gösteriler düzenlenmesiydi. Konut fiyatları başta olmak üzere hayat pahalılığını gündeme alan bu gösteriler, hem genel olarak siyasi meselelerde hem de Filistin konusunda şimdilik suskun kalıyor. Ancak hem yılların düşmanlık politikasına rağmen eyleme katılanlar tarafından açıkça Arap halklarının mücadelesine yapılan benzeştirmeler, hem de eylemlere yol açan ekonomik ve sosyal sorunların İsrail devletinin bir Siyonist savaş makinesi olması gerçeği ile sahip olduğu güçlü bağlar, Filistin sorununu ilerleyen süreçte gündeme getirecektir. Üstelik İsrail vatandaşlarının beşte birini ve tabii ki en yoksul kesimini Araplar oluşturuyor ve eylemler onları da kendine çekmeye başladı.

Üç büyük kıta da kabusa dâhil

Avrupa'da bir süredir bir o ülkede bir bu ülkede gençlik, işçi ve göçmen eylemleri patlayıp duruyordu ama Arap devriminin tsunamisi sene başından başlayarak Akdeniz kıyılarını etkisi altına aldı. Borç krizinin kendini en etkili şekilde hissettirdiği ülkelerden İspanya ve Yunanistan'da her yaşta ama esasen gençlerden oluşan yüz binlerce kişi meydanları zaptetti. Bütün Avrupa'yı şoke eden ise Britanya'da patlak veren ve polislerle kıyasıya çatışmaların yanı sıra yaşanan yağma olaylarıydı, yani gazetemizin internet sitesinin "Karşı Manşet"

bölümünün bu duruma verdiği adla pişmemiş sınıf mücadelesiydi.

Amerika kıtasının güneyinden gelen haberlere artık zaten alışkınız ancak Şilili onbinlerce öğrencinin son aylarda polislerle defalarca çatışmasını, işçi sınıfının öğrencileri destek amacıyla düzenlediği eylemleri ve Arjantin'de acil ekonomik talepleri açıkça işçi iktidarına varan taleplerle destekleyen ve uluslararası örgütümüzün bir parçası olan Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) merkezinde yer aldığı seçim başarısını vurgulamadan olmaz. Ama esas ilginç olanı ekonomik kesintiler ve toplu sözleşmelerin iptal edilmek istenmesi gibi sebeplerle ABD işçi sınıfının ufak bir silkinisi gerçekleşmesi ve geleceğe dair olumlu sinyaller vermesiydi.

Asya kıtasında daha önce gazetemizde gündeme geldiği üzere Çinli işçilerin artan biçimde mücadeleye atılmasına şimdi bir de kıtanın diğer dev ülkesi Hindistan'da yolsuzluk sistemine tepki için açlık grevine başlayan eylemcilerin tutuklanmasının ardından patlayan ve bir anda milyonlarca insanın sokağa döküldüğü gösteriler eklendi.

Sürekliliğe karşı sürekliliğin devrim

Sovyetlerin dağılmasının ardından, Çin Denizi'nden Doğu Avrupa'ya uzanan koca bir coğrafyayı ve buradaki işçi devletleri ile yakın ilişki içinde varlığını sürdüren diğer coğrafyalardaki ülkelerin yeniden emperyalizm ile bütünleştirilmesi operasyonu başlamıştı. Elbette emperyalizmin hakimiyeti altına almaya çalıştığı bu bölgelerde küçük ulusların yanı sıra Rusya ve Çin'in direnişleri ile de karşılaşılacağından savaşlar da gündeme giriyordu.

Devrimci İşçi Partisi'nin yaslandığı gelenek bu dönemi bir *sürekliliğe karşı sürekliliğin devrim* olarak niteledi, ana karşı koyuş sloganı ise 'Sürekliliğe Karşı Sürekli Devrim' oldu. Bütün bu Birinci Körfez, Kosova, Afganistan, Irak savaşlarının üzerine emperyalizm şimdi yeniden savaşarak ilerlemek zorunda kalıyor. Ama bu sefer kendi planları dahilinde değil. Tunus ve Mısır devrimlerine karşı önlem olarak bunu yapıyor, yani savunmaya geçiyor. İşte Kaddafi böyle bir süreç içerisinde emperyalizmin siyasi, askeri ve ekonomik desteğini arkasına alan rakip aşiretler tarafından devrildi.

Depresyon demek faşizm, savaş ve sosyal yıkım demektir

Kapitalizmin içinden geçmekte olduğu krizin, dönemselsel *küçük* krizlerden farklı olarak, baştan beri vurguladığımız gibi, uzun yıllar etkili olacak bir depresyon olduğu artık iyice belirgin hale geldi. Kapitalizm kendini bu tarz depresyonlardan ancak işçi sınıfını büyük yenilgilere uğratarak ve yapısal değişikliklerle, o da bir ihtimal, kurtarabiliyor.

Kapitalizmin bir ihtimal kendini kurtarması demek, hiç de büyük kitleler için mutlu günler vaat ettiği anlamına gelmez.

Devrimci bir çıkış yolu mümkün

İnsanlığı bu hengâmeden sonsuza kadar kurtaracak olan, işçi sınıfı öncülüğünde tüm dünya insanların sınıfsız bir toplum inşa etmesidir. Bu sebeple işçi sınıfının devrimci öncü güçlerinin her şeyi üreten elleri, dünyanın kaderini avuçlarına almaya çağırması gerekir. Bu büyük kavgaya hazırlanırken, tıpkı Devrimci İşçi Partisi'nin kıdem tazminatının gaspına ilişkin saldırıya atak bir şekilde karşı çıkması gibi, günbegün verilen mücadeleleri asla es geçmemek gerekir, çünkü bu tarz mücadeleler işçi sınıfını daha büyük kavgalara hazırlar.

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı olan Gerçek gazetesi, ister Türkiye'de ister dünyanın en uzak köşelerinde olsun, işçi sınıfının ve onun potansiyel müttefiki olan sınıf ve katmanların mücadelesine sayfalarını bu sebeple açmaktadır. İşçi sınıfının öncü unsurlarını bağrında toplayacak bir parti ancak kapitalizme karşı mücadele eden kitlelerin deneyimlerini birbirine bağlayabildiği ölçüde devrimci rolünü oynayabilir.

Devrimci parti şart

Tarih bize gösteriyor ki kapitalizmin ürettiği savaşlardan ve ekonomik çöküntülerden işçi sınıfı iktidarı altında bir çıkış yolu var. Arap devriminden Yunan isyanına, Şilili öğrencilerin mücadelesinden Çinli işçilerin grevlerine, işçi sınıfı ve kaderi onun mücadelesine bağlı diğer toplumsal kesimlerin irili ufaklı mücadelesi de mevcut. Devrimci partilerin eksikliğinin Arap devriminin en büyük trajedisi olduğu her geçen gün daha çok hissediliyor. Geriye kalan, bu mücadelelere önderlik edecek, onları birleştirip kapitalizm denen modern kölelik sistemini tarihin çöplüğüne göndermek amacıyla yönlendirecek olan devrimci partiyi ulusal ve uluslararası çapta inşa etmektir.

Kuşkusuz devrimi başarıya ulaştıracak partinin inşası hiç de işin kolay kısmı değildir. Ama kapitalizmin ekonomik ve siyasi krizinin Devrimci İşçi Partisi'nin ve IV. Enternasyonal'in inşasını hedefleyen bir harekete bolca taze kan sunacağı açıktır. Tarih başka türlüünü söylemez. Öyleyse şimdi görev en küçüğünden en büyüğüne her türlü mücadelenin içine dalmak, insanlığın kurtuluşu için kapitalizmden ümidini kesmekte olan kitleler içinden devrimci militanlar çıkarmaktır.

Devrimci İşçi Partisi siyasi hedeflerinin yanı sıra, bu dönem analizinin gereklerini yerine getirebilmek amacıyla, sürmekte olan çalışmasını ileri götüreceği uygun örgütsel hedefleri de önüne koymuş kararlı biçimde yolunda yürümektedir. Bahsedilen ekonomik ve siyasi depresyon ezilen Kürt halkının düzene meydan okuyan mücadelesi dışında henüz Türkiye'yi sallamaması kimseyi yanıltmasın! Ezilen yığınların kendilerini ezenlerle boy ölçüşme ve hesaplaşma günü bu topraklarda da yakındır!

Sungur Savran

Libya'da kim sınıfta kaldı?

"Şimdi ne olacak? Magrip'ten Maşrik'a genelleştirilen 'Arap Baharı'ndan, halk ayaklanmalarından, devrimden vb. bahsedenler şimdi ne diyecekler? Libya'da devrim mi oldu? Halk mı ayaklandı? Kim kimi devirdi? Benzeri sorular çoğaltılabilir."

"Libya ve Sınıfta Kalanlar" başlıklı yazısında (bkz. www.ibrahimokcuoglu.blogspot.com)

İbrahim Okçuoğlu böyle diyor ve yazısının başlığına da yansıyan kavramla böyle diyenlerin "sınıfta kaldığı" tezini ileri sürüyor. Hedef de "Troçkistler". Anlaşılan "Magrip'ten Maşrik'a" olan bitene devrim diyen başka kimse yok ki başka kimseye referans yapılmamış. Troçkistlerin suçu? Kaddafi'yi emperyalizm devirmiş, Troçkistler ise hâlâ devrim diyorlar. Yani fena halde çuvallamış durumdalar.

Bildiğimiz kadarıyla Okçuoğlu Ezilenlerin Sosyalist Partisi'nin (ESP) bir teorisyenidir. Bu partinin Türkiye'de Marksizmi hâlâ ciddiye alan az sayıda odaktan biri olduğu göz önüne alınırsa ve Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) birçok mücadelede ESP ile omuz omuza birlikte yer aldığı düşünülürse, yazdıklarını kulak ardı edemeyiz.

Okçuoğlu nedense kaynak olarak Beşinci Enternasyonal Ligi diye, Türkiye'de kimsenin tanımadığı bir "Troçkist" odayın yazısını vermiş. İnsan merak etmeden edemiyor: Okçuoğlu Türkçe yazılmış bir yazıda neden başka ülkelerin devrimcileriyle tartışıyor? Acaba asıl amacı Türkiye'de Arap baharını "Magrip'ten Maşrik'a genelleştiren" Troçkistler de, onlara adlarını vermeden mi hücum ediyor? Yerli kaynak vermemekte amaç belki de polemik serileştirmek. Ama bizim büyük üstadlarımız polemikten hiç kaçınmazdı. Polemikle yıpratmak istedikleriniz nasıl cevap versin, Okçuoğlu?

Koşullu söylemek zorundayız: Şayet Okçuoğlu'nun kafasında Arap baharını "Magrip'ten Maşrik'a genelleştiren" "Troçkistler" arasında biz de varsak, yazar muhataplarını okumadan eleştiriyor demektir. Biz, Türkiye'de Arap devrimini en erken ve en tutarlı biçimde desteklemiş partiye, DİP'e mensubuz. Ama Libya'da iç savaş başlar başlamaz, henüz emperyalist müdahale ufukta dahi yokken, "Libya'da iç savaş: Arap devriminde bir sapma" başlıklı yazımızda, "Libya'da Tunus ve Mısır'dan farklı bir oluşum ile karşı karşıya" olduğumuzu belirterek şu teşhisi koymuştuk: "Libya'da isyan bir proleter ayaklanmasından ziyade, aşiretler ve bölgelerin hakim sınıfları arasında bir hesaplaşmanın damgasını taşıyor." Emperyalist müdahale bu teşhisi doğruladı. Müdahaleye daha ilk günden karşı çıktık, bunun Arap devriminin bağrına sokulmuş bir kama olduğu teşhisini koyduk. Erdoğan hükümetini NATO ile birlikte Libya'da "erkete görevi" yaptığı için ağır şekilde eleştirdik. Son günlerde isyancılar Trablus'a girince de sitemizde derhal kazananın emperyalizm olduğunu, devrim falan olmadığını yazdık.

Öyle bir çağda yaşıyoruz ki, kimsenin "o yazılarınızı görmemiştiniz" deme lüksü de yok. Google arama motoruna girilecek iki kelime (daha fazla değil) sizi hemen ilgili yazılarla buluşturur.

Okçuoğlu'nun yazısının ilk kelimeleriyle soralım: Şimdi ne olacak? Sizin ülkenizin Troçkistlerinin tavrı bu kadar açıkken, siz gidip Türkiye'de temsilcisi bile olmayan, uluslararası Troçkist hareketler arasında bile büyük bir ağırlığı olmayan bir Beşinci Enternasyonal Ligi'na referansla "Troçkistleri" eleştirirseniz, en azından okuyucunuzu yanıltmış oluyorsunuz?

ESP'nin politik tarihi açısından tanıdık bir öykü ile bitirelim. Mao Sovyetler Birliği'nden koparken Arnavutluk'ta Enver Hoca da ona paralel davranmıştı. (Okçuoğlu gibi çarpıtmanın imasını bile yapmamak için ekleyelim, Enver Hoca sonradan Mao'dan kopacaktı.) O ilk aşamada Sovyetler Birliği Komünist Partisi koskoca Çin ile arayış girmek için hep Arnavutluk Emek Partisi'ne yüklenirdi. Türkiye'de Türkçe bir yazıyla "Troçkistler" in eleştirilmesi insana bu öyküyü hatırlatıyor.

11 Eylül:**Emperyalizmin “sürekli savaş”ının miladı**

ABD, 11 Eylül 2001’de Usame bin Ladin’in önderliğindeki El Kaide’nin düzenlediği spektaküler bir saldırıya uğradı. Bugün bu olayın 10. yıldönümünde geri dönüp baktığımızda, ABD devletinin kendisinin, bu saldırının gerçekleşmesindeki rolü ne olursa olsun, o dönemin Bush yönetiminin bu olayı ABD emperyalizminin dünya çapındaki hâkimiyetinin perçinlenmesi için bütün Asya’ya karşı açtığı muazzam bir savaşın, bizim hep kullandığımız ifade ile “sürekli savaş”ın gerekçesi haline getirdiğini görüyoruz. 2009’da başa gelmiş olan Obama yönetimi de Bush’un bu politikasını, küçük değişikliklerle devralmış bulunuyor. Devrimci İşçi Partisi ve mensubu olduğu Dördüncü Enternasyonal’in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK), bu on yılı en doğru şekilde değerlendirmiş, Afganistan, Irak, Lübnan, Gazze ve Libya savaşlarında en tutarlı antiemperyalist tavrı almıştır.

ABD’nin Dreyfus Olayı

Amerikan halkının Ortadoğu halklarıyla vicdani temelde empati kurup savaşa karşı harekete geçmesini daha gerçekçi bulan liberallerin aksine, kitle hareketlerinin bu çapta büyük komploların açığa çıkarılması için talepte bulunup mücadele etmesi binlerce kilometre ötedeki işgallere ve zulümlere bakıp harekete geçmelerini beklemekten çok daha ciddi ve gerçekçi bir politik yaklaşımdır.

Oğuz Özger

Dünyadaki her büyük olayı, hatta devrimleri bile komplolarla açıklamaya çalışanlar (aralarında her ulustan faşist de bol bol bulunur) bizden uzak olsun. Ancak, böylelerinin varlığı, yakın tarihin devletlerin amaçlarına ulaşmak için düzenledikleri, belgelerle kanıtlanmış yüzlerce komployla dolu olduğu gerçeğini değiştiriyor. Gayrimüslim halkı Türkiye’den kaçırmayı hedefleyen devletin, Mustafa Kemal’in Yunanistan’daki evinin Rumlar tarafından bombalandığı yalanını yayarak 6-7 Eylül 1955’teki kitlesel şovenist şiddeti hazırlaması belgeleriyle kanıtlanmış bir devlet komplosu örneğidir. 1933’te Nazi Partisi kendi tertiplendiği parlamento (Reichstag) yangınının sorumluluğunu komünistlerin üzerine yıkarak işçi hareketine ve sola karşı büyük bir sindirme hareketi başlatıp iktidar tekeline kurmak için ilk adımı atmıştı. Japon emperyalistleri, Mançurya’da kontrol ettikleri demiryollarını önce kendileri tahrip edip sorumluluğu Çin’in üzerine atarak 1937’de ülkeyi tamamen sömürgeleştirmeye girişmişlerdi.

ABD emperyalizmi de 20. yüzyılda uluslararası hedeflerine ulaşabilmek için çok sayıda komplo düzenledi. Kapitalist dünya üzerindeki hegemonyasını borçlu olduğu İkinci Dünya Savaşı’na katılmaya bahane aradığı bir ortamda Japonya’nın Aralık 1941’de Pearl Harbor’daki deniz üssüne saldıracağı istihbaratını almasına rağmen ciddi önlemler almayarak saldırının yüksek can kaybına neden olmasına göz yumdu ve böylelikle halkın desteğini alarak savaşa girdi. Ağustos 1964’te Vietnam’ın Tonkin Körfezi’nde Kuzey Vietnam güçlerinin gemilerine saldırdığı bahanesiyle Vietnam Savaşı’na giren ABD’nin yalan söylediği, böyle bir saldırının gerçekleşmediği yıllar sonra bizzat Amerikan arşivlerinden

çıkan belgelerle kanıtlandı.

Yukarıda özetlenen tarihsel gerçeklere rağmen, çok sayıda insanın yaşamını yitirdiği kanlı bir “terör” saldırısının ardından devletin olaya ilişkin resmi açıklamasından kuşku duyduğunu söyleyenlerin “komplo teorisyenliği” ile suçlanması yalnızca Türkiye’ye özgü bir şey değil, dünyanın her yerinde yaygın bir alışkanlıktır. 11 Eylül 2001’deki olayların ardından ABD’de de aynı şey oldu. Devletin olaya ilişkin resmi açıklamasındaki tutarsızlıkları sorgulayanlar milli birliğe ve güvenliğe zarar vermeye çalışan komplo teorisyenleri olarak damgalanarak marjinalleştirildi. ABD yetkililerinin 11 Eylül’e ilişkin resmi açıklamasının tutarsızlıklarının tamamını bu kısa yazıda ele almak mümkün değil. Burada yalnızca birkaç tanesine özetle değineceğiz. Olayların üzerinden henüz 24 saat geçmişken, yani ortada doğru dürüst bir soruşturma yokken tüm faillerin listesinin açıklanması göze çarpan ilk kuşkulu noktaydı. New York’taki Dünya Ticaret Merkezi kompleksinin yıkıntılarındaki tonlarca kalıntının ciddi bir kriminal incelemeden geçirilmeden alelacele ülke dışına çıkarılması “teröre karşı milli birlik ve beraberlik” çılgınlıkları arasında sessizce geçirilen büyük bir skandaldı. İkiz Kuleler yıkılmadan önce alt katlarından patlama sesleri geldiğini söyleyen çok sayıda tanığın ifadelerine rağmen konuya ilişkin hiçbir araştırma yapılmadı. İki devasa kulenin (ancak bina temeline yerleştirilen dinamitlerle yapılan, kontrollü yıkımlarda görülen biçimde) 10 saniye içinde, simetrik olarak yıkılıp tuzla buz olmasının ciddi bir soruşturmayı gerektirdiği aşikârken, resmi açıklama kulelerin katlarının üst üste yığılmasıyla yıkıldığını öne süren “krep teorisi”nde ısrar etti. İkiz Kuleler’in yakınında oturan bir kişinin olayın ardından yıkıntılardan alıp bilim insanlarına teslim ettiği örneğin analizinde patlayıcı kalıntılara

rastlanması bile durumu değiştirmede!

Nihayet, resmi açıklamanın iflas ettiği en çarpıcı noktaya geliyoruz. Önce soralım: O gün New York’ta kaç bina yıkıldı? 11 Eylül deyince gözünün önüne yıkılan İkiz Kuleler’in görüntüsü gelen çoğu insan iki diye cevap verecektir. Oysa, başta Amerikan medyası olmak üzere dünyanın belli başlı medya kuruluşlarının ısrarla gözlerden uzak tutmaya çalıştığı gerçek şu ki, 11 Eylül’de iki değil üç bina yıkıldı! Dünya Ticaret Merkezi’nin 7 numaralı, 47 katlı binasının birkaç katı İkiz Kuleler’den kopan bazı parçaların üzerine düşmesiyle yanmaya başlamıştı. Yaklaşık yedi saat boyunca yandıktan sonra tamamen yıkıldı. Binaya hiçbir uçağın çarpmaması, benzer türden binaların çok daha kötü yangınlarda bile tamamen yıkılmaması, üstelik binanın (dinamitle gerçekleştirilen kontrollü patlamalarda olduğu gibi) 10 saniyede tuzla buz olması yeterince kuşku uyandırıcı olmasına rağmen konunun üzerine gidilmedi. Olaylara ilişkin derli toplu tek resmi açıklama çabası olan 2004 tarihli Ulusal Komisyon Raporu, içindeki insanların tahliye edilmesi sayesinde 7 numaralı binada kimsenin hayatını kaybetmediği gibi komik bir gerekçeye sarılarak bu soruyu yanıtlamaktan kaçtı. Tarihe şu notu düşmekte sakınca yok: 11 Eylül’de gerçekten ne olduğunu olayın arkasındaki failer ve ilişki ağlarıyla birlikte ileride bir gün öğreneceksek bu 7 numaralı binanın neden yıkıldığı sorusunun cevabının araştırılması sayesinde olacak, sayısız bilinmezle dolu düğümler buradan başlayarak çözülecek.

George W. Bush’un kabinesinden ve ailesinden kişilerin de içinde bulunduğu, bir dönemin önemli “yeni muhafazakâr” düşünce kuruluşlarından birisi olan Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi’nin 2000 yılında yayımladığı *Amerika’nın Savunmalarını Yeniden İnşa Etme* başlıklı raporunda ABD’nin 21. yüzyılın

gerektirdiği askeri dönüşüm sürecinin “yeni bir Pearl Harbor gibi katastrofik ve kolaylaştırıcı bir olay” olmaksızın çok uzun zaman alacağı savunulmuştu. 11 Eylül tam da bu işlevi görerek ABD’nin iki yıl içinde Afganistan ve Irak gibi iki büyük ve önemli ülkeyi (Amerikan halkının çoğunluğunun desteğini alarak) işgal etmesinin önünü açtı. 2000’lerin ortasından itibaren ABD’nin her iki ülkede de tökezlemeye başlamasıyla birlikte Amerikan halkının savaşa desteği azalmaya başladı. Bu süreçte giderek artan sayıda insan 11 Eylül’e ilişkin kuşkularını ifade etmeye ve olaya ilişkin ciddi bir soruşturma yapılmasını talep etmeye başladı. Örneğin binden fazla mimar ve mühendis (kariyerlerini riske etme pahasına) Dünya Ticaret Merkezi’nde yıkılan üç binaya ilişkin yapılan resmi açıklamanın bilimsel ve inandırıcı olmadığını, 7 numaralı binanın kontrollü biçimde dinamitle patlatıldığını ise kesin olduğunu ileri sürdüler. Aralarında 11 Eylül’de yakınlarını kaybedenlerin de bulunduğu pek çok insan biraraya gelerek Amerikan halkına 11 Eylül günü iki değil üç binanın yıkıldığını duyurmak ve 7 numaralı binanın neden yıkıldığı sorusunun cevabını almak için kampanya düzenlediler. Bu kampanyalar sürüyor ama 11 Eylül’ün perde arkasındaki gerçekler bugün de karanlıkta kalmaya devam ediyor.

ABD’deki savaş karşıtı liberal entelektüellerin (Alexander Cockburn ve Noam Chomsky gibi) bazıları bu kampanyaları “komplo teorisyenliği” diye küçümseyerek savaş karşıtlarının daha “ciddi” ve “gerçekçi” gündemlerle uğraşmasını salık verdiler (Chomsky bu konudaki bir soruya “kimin umurunda” karşılığını verdi). Amerikan halkının Ortadoğu halklarıyla vicdani temelde empati kurup harekete geçmesini daha gerçekçi bulan bu tür liberallerin aksine, kitle hareketlerinin bu çapta büyük komploların açığa çıkarılması için talepte bulunup mücadele etmesi binlerce kilometre ötedeki işgallere ve zulümlere bakıp harekete geçmelerini beklemekten çok daha ciddi ve gerçekçi bir politik yaklaşımdır. 19. yüzyılın sonunda Fransa’da yaşanan Dreyfus davasından NATO’nun kurduğu Gladio örgütlerinin açığa çıkmasına (ve Türkiye’de emekçilere ve ezilenlere karşı gerçekleştirilen komplolara) uzanan sayısız örnek olay, devletlerin örgütlediği komplolara karşı mücadelenin emekçi kitlelerin harekete geçirilmesi ve bilinçlenmesi bakımından yarımsal önemde olduğunu gösteriyor. 11 Eylül konusunu bu şekilde gündeme getirmekten kaçınmak Amerikan emekçilerinin dünyanın dört bucağındaki kitle mücadelelerinin pasif seyircisi olmaktan başka bir rol oynayamayacağını kabul etmek demektir. Aksini düşünenlerin 11 Eylül’ün ardındaki gerçeklerin ortaya çıkarılması için bilim insanlarının ve olayı sorgulamaktan vazgeçmeyen kurban yakınlarının da içinde yer alacağı bağımsız bir soruşturma komisyonu kurulması talebini savunmaları gerekir. Bu en başta Amerikalı devrimcilerin görevidir. 11 Eylül’ün onuncu yıl dönümüne yaklaşırken ihtiyaç duyulan böyle bir siyasi müdahaledir.

21. yüzyılın haçlı seferleri: “Terörizme karşı savaş”

ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyon ve işbirlikçileri resmi ağızlarından teröristlerle savaştıklarını söylediler. Ancak sivil halkı gözlerini kırpmadan katlettiler.

11 Eylül 2001 ABD için büyük bir yıkımdı...

11 Eylül'den bugüne uzanan 10 yıl ise dünya halkları için büyük yıkımlara ve katliamlara sahne oldu. 11 Eylül saldırılarını bahane eden ABD emperyalizmi “teröre karşı savaş” adı altında uzun soluklu bir askeri sefer başlattı.

Bush bu askeri seferi anlatırken bir seferinde ağzından “haçlı seferi” kelimelerini kavrıverdi. Ortaçağda Katolik Avrupalıların doğunun zenginliklerini yağmalamak için başlattıkları savaşın bir benzeri gündemdedi. Önce Afganistan'a saldırdılar. Hemen sonra sıra Irak'a geldi. Ortaçağın şövalyelerinin yerini emperyalizmin paralı askerleri aldı, zırh kuşanmış süvarilerin yerinde bomba yağdıran savaş uçaklarının pilotları vardı. Şehirler mancınıklarla değil güdümlü füzelerle vuruldu. Teknoloji değişmişti ama Irak'ta ve Afganistan'da ele geçirdikleri şehirlerde ganimet için yağma yapan haçlı askerleri gibi saldırdılar, katlettiler, tecavüz ettiler. Tüm bu Ortaçağ'a rahmet okutacak vahşeti ve işkenceleri Ebu Garip hapishanesinde modern kameralarla kaydettiler. Sözüm ona soruşturmalar açılrsa da yapılan aslında emperyalizmin karşısına çıkmaya cüret eden halklara gözdağı vermektir.

ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyon ve işbirlikçileri resmi ağızlarından teröristlerle savaştıklarını söylediler. Ancak sivil halkı gözlerini kırpmadan katlettiler. Sadece

Afganistan'da beş binden fazla sivil bomba- larla katlettiler. Ambargo, bombalar, kurşunlar Irak'ta en az bir milyon insanı yok etti. Son icraatları Libya oldu. NATO'nun akıllı bombaları ve güdümlü füzeleri yine bilerek ve isteyerek kadın, çocuk demeden katletti.

Tabii ki her yağmacı gibi ABD emperyalizmi ve müttefikleri de halkın direnişiyi karşılaştılar. Afganistan'daki direniş karşısında ABD 1747 diğer koalisyon üyeleri ise ikisi Türk olmak üzere 563 asker kaybetti. Geçtiğimiz ay Taliban güçleri bir ABD helikopterini düşürüp 33 işgalci askeri öldürerek ABD'nin Afganistan bataklığında debelenmekte olduğu bir kez daha dünyaya gösterdiler.

Irak'ta işgalcilerin kayıplarının bilançosu daha ağır: 4474'ü ABD askeri olmak üzere 4792 işgalci askeri... Bir de madalyonun görünmeyen yüzü var. Her gün onlarca intihar eden Irak savaşına katılmış eski askerler... Irak savaşında görev almış askerler arasında yüzlerce, binlerce intihar vakası, on binlercesinin psikolojik destek almak zorunda kalması...

1 Mayıs 2003'te ABD Irak'ta zafer kazandığını ilan etmişti. Aynı yıl Usame Bin Ladin'i öldürdüklerinde de yaptılar. Ama ABD'nin haçlı seferlerine halklar direnerek karşı koymaya devam ediyor. Ancak bu sürekli savaşlara karşı gerçek bir zafer için sürekli devrim gerekiyor.

Sürekli savaşa karşı sürekli devrim!

Devrimci İşçi Partisi'nin anası İşçi Mücadelesi, 11 Eylül'le açılan dönemin en başından itibaren “sürekli savaş”ın analizi temelinde Türkiye ve dünya solunun pasifist değil, devrimci bir politika izlemesi gerektiğini ortaya koymuştu. Aşağıda biri 2001 Eylül ayında kabul edilmiş ve 2002 Ocak ayında yayınlanmış olan “Avrasya Savaşları Üzerine Tezler” başlıklı karardan, öteki ise bu ilkinden on yıl sonra hazırlanmış olan DİP Programı'ndan iki kısa pasaj sunuyoruz.

“11 Eylül Yeni Dünya Düzeni'nin kuruluşunda belirleyici bir yeni dönemin açılmasına ortam hazırlamıştır. ABD emperyalizmi, 11 Eylül'ün Amerikan toplumunda ve dünyada yarattığı büyük şoku değerlendirerek Avrasya ve daha genel olarak Asya üzerinde hâkimiyet amacıyla hazırlanmış olan planlarını uygulamaya koymaya yönelmiştir. Gerek Amerikan yönetiminin başlayan tek bir savaş değil

uzun bir ‘kampanya’ olduğu yönündeki açıklamaları, gerekse Afganistan'a saldırının harekete geçirdiği dinamikler, Avrasya'da ve daha genel olarak Asya'da 21. yüzyılın ilk on yılının büyük bir altüst oluşa, savaşlara, iç savaşlara, darbelere, katliamlara, karşı-devrimlere ve devrimlere sahne olacağını gösteriyor. Gelişme elbette inişli çıkışlı olacaktır. Belirli anlarda görece bir sükunet sağlanması mümkündür.

FİT zaferini ülke geneline taşıdı!

Arjantin'de 14 Ağustos'ta gerçekleştirilen cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turuna devrimci Marksistlerin seçim başarısı damgasını vurdu. Aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) da bulunduğu üç partinin başını çektiği Frente de Izquierda y de los Trabajadores (Solun ve Emekçilerin Cephesi – FİT), seçimlerde beş yüz binden fazla oy aldı. Cephe bu oyla, yüzde 1,5'lük barajı geçip seçimin ikinci ayağında da yer alabilmek için hedeflediği dört yüz bin oyu aşarak yüzde 2,48'lik bir orana ulaşmış oldu. Bu oran, cepheyi oluşturan partilerin 2007 seçimlerinde aldıkları oy oranı toplamını ikiye katlaması anlamına geliyor.

İşçi Partisi'nden Jorge Altamira'nın başkan adayı, başkan yardımcısı adayının ise blokun ikinci büyük partisi PTS'den olduğu FİT, 24 seçim bölgesinin 19'unda seçime girdi. FİT'in yüzde 4 üzerindeki oy oranıyla en başarılı olduğu eyaletler ise, başkent Buenos Aires, Neuquén ve adına işsizler

(piqueteros) hareketinin eylemlerinden aşına olduğumuz Salta... Ayrıca Buenos Aires, Córdoba ve Santa Cruz eyaletlerinde cephe, ciddi bir siyasi etkiye sahip.

Cephenin bu sonuçları “politik reform” a rağmen elde etmesi ise ayrı bir kayda değer sonuç. Cristina Fernandez Kirchner yönetiminin yürürlüğe soktuğu “politik reform” büyük partilerin -dolayısıyla patron partilerinin- lehine işlerken küçük partileri seçimlerin dışına itiyor. Bu koşullar altında FİT'in, en nihayetinde kazanmayı hedeflediği ve kazanamayacağı önceden de açık olan cumhurbaşkanlığı yarışında, ilk tur barajının üzerinde bir oran tutturması, başarısını kanıtlar nitelikte.

Buraya kadar FİT'in sayısal başarısından bahsettik oysa cephenin esas başarısı siyasî... Arjantinli devrimci Marksistler, cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle, işçi sınıfına onları düzenin dışına çekecek taleplerden oluşan bir seçim programıyla seslenerek, emekçilerin bir bölümünü daha bu programa

11 Eylül'de ne olmuştu?

El Kaide isimli İslamcı örgütün üstlendiği eylemlerde dört uçak millîtarlar tarafından kaçırıldı. Bunlardan ikisi New York'taki Dünya Ticaret Merkezi gökdelenlerini hedef aldı ve iki gökdelen de saatler içerisinde tamamen yıkıldı. Bir diğer uçak Washington'da ABD Savunma Bakanlığı binası Pentagon'a çarptı. Dördüncü uçağın ise Pensilvanya kırsalına düştüğü açıklandı. 11

Eylül saldırılarında çoğu ikiz kulelerde olmak üzere üç bine yakın kişi yaşamını yitirdi. 11 Eylül saldırıları ABD tarafından milat olarak kabul edildi ve Bush yönetimi “Terörizme karşı savaş” adı altında emperyalist sürekli savaşı başlattı. ABD öncülüğündeki NATO, ilk olarak 11 Eylül'den sorumlu tutulan Usame Bin Ladin'in saklandığı düşünülen Afganistan'a saldırdı.

Ama önümüzdeki döneme bir **sürekli savaş dönemi** olarak bakmak gereklidir.” (Avrasya Savaşları Üzerine Tezler, *İşçi Mücadelesi*, 2001)

“Devrimci İşçi Partisi, emperyalizmin yeniden paylaşım yönündeki cehennemi mantığının, hülyalı pasifist yaklaşımlarla evcilleştirilemeyeceğini insanlığın, 20. yüzyılın deneyiminden öğrenmiş olması gerektiği kanısın-

dadır. Emperyalizmin insanlığı sürüklemekte olduğu savaş yoluna, hatta olası bir Üçüncü Dünya Savaşı'na karşı etkili tek yöntem, emperyalizmin ardındaki gerçek dinamikleri, yani kapitalist tekellerin dünyayı paylaşma ve yağmalama dürtüsünü ortadan kaldırmaktır. Öyleyse, ‘Sürekli Savaşa Karşı Sürekli Devrim’ DİP'in bu dönemdeki başlıca şiarı olacaktır.” (Devrimci İşçi Partisi Programı, 2011)

FİT'in acil programı

Cephe 10 maddelik bir acil program temelinde kurulmuş bulunuyor. Aşağıda bu maddeleri özetliyoruz:

1. İşçi ailesinin geçimi için yeterli düzeyde bir asgari ücret (6.000 peso, bugünkü asgari ücret 2300 peso).
2. Ücretlerde eşel mobil (oynak merdiven).
3. İşsizliğe karşı çalışma sürelerinin kısaltılması yoluyla işlerin paylaşılması temelinde mücadele.
4. Güvencesizleştirmeye son.
5. Dış borcun reddi.
6. Bankaların, petrol sektörünün, madenlerin, telekomünikasyonun ve tarım ürünleri dış ticaretinin tazminatsız kamulaştırılması.
7. Demiryollarının işçi denetiminde kamulaştırılması.
8. Mariano Ferreyra cinayeti sorumlularının yargılanması ve cezalandırılması.
9. Latin Amerika'nın sosyalist birliği.
10. Arap devrimine destek, NATO Libya'dan dışarı, Filistin'e özgürlük.

Erdoğanlar için şov vakti!

Erdoğan "Oradaki çocukların halini görmeliydiniz." diyor. El hak, görmeye gerek bile yok, insanlığını yitirmemiş herkes oradaki çocukların yaşadığı acıları yüreklerinde hisseder zaten. Ama birkaç yıl önce Diyarbakır'da ölen çocuklara atfen "Güvenlik güçleri kadın da olsa, çocuk da olsa gereğini yapacaktır." diyen bir insan acaba Somali'deki çocukları mı düşünüyor, yoksa bu sayede yakalayacağı prestiji düşünerek kaz gelecek yerden tavuğu esirgemiyor mudur?

Ve nihayet Erdoğanlar Somali'de... Günlerdir reklamı yapılan buluşma gerçekleşti; Recep Tayyip Erdoğan aile efradını, bakanlarını, bazı milletvekili ve patronları da yanına alarak Somali'ye gitti. Ha tabii unutmamak lazım kendilerine bazı ünlü şarkıcılar da eşlik etti. Görüldüğü üzere kafile bir hayli zengin... Ama aksilik bu ya, Erdoğanlar'dan önce, AKP Grup Başkan Vekili Mustafa Elitaş, TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, Doğan Holding Yönetim Kurulu Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, İTO Başkanı Murat Yalçıntaş ile Ajda Pekkan, Sertap Erener, Muazzez Ersoy, Nihat Doğan gibi ünlüler, gazeteciler ve koruma ekibi ve bazı milletvekillerini taşıyan uçak küçük de bir kaza atlattı. Kimsenin uçak kazası geçirmesini istemeyiz, ama insanın içinden şöyle demek gerekiyor: Uçak belki de içindeki yapmacıklık ve sahteliğin yüküne dayanamamıştır!"

Yardımların reklamı yapılmaz, şovu olmaz! Somali için esas akıllarda kalan bu olacaktır. AKP etkili bir yönlendirme ile, duygu sömürsü yaparak, Somali halkının acılarını ve perişanlığını kendi kötü niyetlerine alet etti. Bu durumun başka bir yorumunu yapmak tutarsızlıkların içine sürüklenmek olur. Yardımseverlik, yoksulun yanında olma, açları doyurma, bir tavır ve tutarlılık taşırsa iyi niyet olarak yorumlanabilir. Ancak siz izlediğiniz politikalarla veya uçaktaki iş adamları gibi işlettiğiniz sistemle her gün milyonlarca aç yaratıyorsanız, çöpte ekmek toplayanları görmüyorsanız bunların üstüne Somali'deki açlıktan bahsediyorsanız, sizin niyetiniz başkadır. Erdoğan "Oradaki çocukların halini görmeliydiniz." diyor. El hak, görmeye gerek bile yok, insanlığını yitirmemiş herkes

oradaki çocukların yaşadığı acıları yüreklerinde hisseder zaten. Ama birkaç yıl önce Diyarbakır'da ölen çocuklara atfen "Güvenlik güçleri kadın da olsa, çocuk da olsa gereğini yapacaktır." diyen bir insan acaba Somali'deki çocukları mı düşünüyor, yoksa bu sayede yakalayacağı prestiji düşünerek kaz gelecek yerden tavuğu esirgemiyor mudur?

Bir de Müslümanlık meselesi var tabii. Erdoğan nedense "insanlık" derken bunu sadece Müslümanları düşünerek söylüyor. Hatta burada da etkisi altına alabileceği Müslümanları "insanlık" namına destekliyor, onlara destek oluyor. Bunun dışında hem kendi ülkesinde, hem bölgede hem de dünyada olup biten haksızlık, adaletsizlik, açlık hazretlerin umurunda bile değil. İşte kendine Müslümanlık budur!

Erdoğan'ın yardımseverliğinin, aç doyuruculuğunun ne kadar sahte olduğu ortada ama bir de bu davranışların etkisizliği, yetersizliği sorunu var yerli yerinde duran. Düşünün ki karşınızdaki insan, bedeninde sürekli çıkan yaralardan muzdarip. Bu yaralara merhem sürmek elzemdir! Fakat esas ortadan kaldırılması gereken o yaralara neden olan hastalıktır. Siz bunun için uğraşıyorsanız doğru yoldasınız demektir. Sadece yaralarla ilgileniyorsanız karşınızdakini acizleştirmek ve muhtaçlaştırmaktan başka bir şey yapamamış olursunuz. İşte Erdoğanların, TÜSİAD'çuların sistemi, AB'nin, ABD'nin sistemi yani kapitalizm bunu yapmaktadır. Her gün bir yığın yaraya sebep olmaktadır. Sonra arada bir biraz merhem sürerek ikiyüzlülüğü ve çirkefliği sürdürmektedir.

Bugün dünyanın en zengin kaynaklarına ve hatta insan gücüne sahip Afrika, açlığın ve yoksulluğun pençesinde kıvranıyorsa bunun nedeni, Erdoğan gibi kafilelerle oraya giden Avrupalı sömürücülerdir. Onlar gelene kadar Afrikalılar kendi kendine yetmekte, kendi hallerinde bir yaşam sürmekteydi. Ancak gelip tesis ettikleri sistem onları köleleştirdi, aç ve yoksul bıraktı. Şimdi ise arada götürdükleri bir lokma ekmekle sözde insanlık yapmış oluyorlar.

Erdoğan kötü niyetli. Padişahlığa özeniyor. Hem seven hem döven baba, astığı astık kestiği kestik kral olmaya çalışıyor. Buna giden yol da güç toplamaktan geçiyor. Türkiye'de önemli bir güce ulaşmış, rakibi Batıcı-laik sermayeyi oldukça geriletmiştir. Şimdi İslam alemine ağabeylik etme görevine soyunmuş görünüyor. Seçim zaferinin hemen ertesinde balkondan hepsini selamlamıştı zira. Onların gözünde bu rolü elde edebilirse ABD ve AB'nin bölgedeki pis işlerini yürütebilmek, daha doğrusu bu ihaleleri kapabilmek için daha güçlü bir aday olmayı başaracak. Ama bilmelidir ki, "kandırmak" çok daha büyük bir günahdır. İster kendini kandırsın, ister halkını kandırsın yalancının mumu anca yatsıya kadar yanar. Er ya da geç hesap sorulur.

Damarlarımızdan çekilen cansuyu

Mahkemenin projelerin aleyhine verdiği kararlar esasen o topraklarda sermayeye karşı nöbet tutan, Loç Vadisi'nde 24 saat çadır açan, Hopa'da ÇED toplantılarını protesto eden, buna rağmen saldırıların yıldırmadığı emekçiler ve yoksul köylülerin mücadelesinin basıncı ile alınıyor.

Neoliberal saldırı ile birlikte enerji sektörü de özelleştirme aşaması ile yeni bir dönemece girdi. 2000'li yıllarda Türkiye'de doğa varlıklarının ticarileşmesi hızlandı. HES (hidro elektrik santralleri) tartışmaları ise gündemde ciddi yer tutuyor. Yenilenebilir enerji kullanımına geçiş ve enerji tüketimini azaltmak aldatmacasıyla doğal kaynaklar bakımından ölümcül bir işleyiş getiren HES'ler, suyun enerjisinden faydalanılarak elektrik üreten yapılar.

Türkiye genelinde yapılması planlanan iki bine yakın nehir tipi proje var. Sözde temiz enerji projeleri olarak sınıflandırılan HES'lere yatırımcıların bu kadar ilgi göstermesinin nedeni, yasal düzenlemelerle hayata geçen devlet teşvik mekanizmaları sayesinde ciddi bir rant sağlamaları. Oysa kamu kaynaklarının özel mülkiyete aktarılmasının son halkalarından birini temsil eden HES'ler, kuruldukları havzayı kurutarak, toprak-su-bitki örtüsü dengesinin bozulmasına yol açıyor, bitki ve hayvan türlerini yok ediyor.

HES'lere karşı çevreciler ve köylülerce yürütülen mücadelenin hukuk ayağında önemli kazanımlar elde edildi ve arka kaya yürütmeyi durdurma kararları alındı. Açılan dava sayısı yüze yaklaşıyor. Sonuçlanan 41 davadan ise 39'unda iptal veya yürütmeyi durdurma kararı alındı. İdare mahkemeleri Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından verilen "ÇED (Çevre Etki Değerlendirme) gerekli değildir" kararlarını çoğu bölgede iptal etti. Pek çok vadede yürütmeyi durdurma kararı olmasına, Senoz Vadisi'nde üç kez karar alınmasına, İkizdere Vadisi sit ilan edilmesine rağmen HES çalışmaları bu yerlerde devam ediyor. Ordu Ulubey'de şirket Melet Enerji A.Ş. arazilerini vermek istemeyen köylülere karşı, bakanlığın kamulaştırma yaptığı yolunda sözde mahkeme kararını gösteriyor. Mahkemenin projelerin aleyhine verdiği kararlar esasen o topraklarda sermayeye karşı nöbet tutan, Loç Vadisi'nde 24 saat çadır açan, Hopa'da ÇED toplantılarını protesto eden, buna rağmen saldırıların

yıldırmadığı emekçiler ve yoksul köylülerin mücadelesinin basıncı ile alınıyor. Yatırımcı şirketlerin açıklamaları, Hopa Şelale Deresi'ndeki ve Muğla Yuvarlakçay'daki HES projelerinden halkın tepkisi nedeniyle vazgeçtiklerini gösteriyor.

Biliyoruz ki yasalar sermayenin çıkarlarına uymadığında uygulanmaz ve değiştirilirler. Patronların ve onların temsilcisi devletin lügatında kazanılmış hak yoktur. Kapitalist ihtiyaçlar gerektirdiğinde, fiilen ya da hukuken geri alınabilirler. Son dönemde enerji sektörüne dair yapılan yasa ve yönetmelik değişiklikleri de bunu teyit ediyor. Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Elektrik Enerjisi Üretimi Amaçlı Kullanımına İlişkin Kanun'da yapılan ve "teşvik mekanizmalarını" hayata geçirmeye yönelik değişiklikler gibi... Sermayenin iştahını kabartan bu değişiklikler, yatırım hibeleri, vergi avantajları, mali teşvikler, kaynakta elektrik üretimine getirilen garantiler, yeşil sertifikalarla yasalıyor. Süreç tamamlanırsa mahkemelerin verecekleri kararlar

da yeni yasaları ölçü alacak. Mücadele içindeki demokratik kitle örgütlerince dayanak haline getirilen anayasa ise zaten sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda değiştirilmek üzere. Şimdi Bergama köylülerinin siyanürle altın madenciliğini "arkasında Alman vakıfları var" diye karalayınlar, "HES karşıtlarının ve dava açanların arkalarında dış güç var" imasında bulunarak iş başına geçmeye hazırlanıyorlar.

Kapitalizmin krizlerinin ekolojik ya da toplumsal tüm sonuçları aynı kökenlere dayanır. Ortak nedenler ise ortak mücadele ve ortak çözümler gerektirir. HES projelerine karşı mücadele, HES kurulan yerlerde istihdamın gelişeceği propagandası tuzağına düşmeyen işçilerin, yoksul köylüler ve çiftçilerle beraber kendilerine ait olan su, hava ve toprağın ticari mal haline getirilmemesi için dayanışma göstermesi ile zafere ulaşacaktır.

Adnan Menderes'in idamının 50. yıldönümü

Her haksızlıktan bir evliya doğmaz

1950-1960 döneminde başbakanlık yapan Adnan Menderes, 27 Mayıs darbesi tarafından devrildikten sonra Yassıada Mahkemesi'nde yargılanmış ve suçlu bulunarak iki bakanı ile birlikte 17 Eylül 1961'de idam edilmişti. Yassıada Mahkemesi, Batı dillerinde "kanguru mahkeme" olarak anılan bir mahkeme idi. Yani kararını karnındaki torbasında taşıyarak gelmişti. Demokrat Parti aleyhinde açılan davaların bazılarının adları bile, bu yargılama sürecinin ciddiyetsiz karakterini ortaya koyuyor: "Bebek Davası", "Külot Davası" vb. Bütün bu nedenlerle Menderes'in idamının savunulabilir bir yanı yok. Bu konuda herhangi bir ikirciklilik olamaz.

Ama bugün bu gerçek, Adnan Menderes'in yüceltilmesi için bir gerçek haline getirilince, buna dur demek gerekir. Menderes'in bir haksızlığa uğramış olması, onu Türkiye tarihinin örnek alınacak bir önderi haline getirmez. Özgürlüğün bir timsali haline getirmez. Hele hele büyük halk kitlelerinin dostu haline hiç getirmez. Menderes ve Demokrat Parti'nin öteki önde gelenleri, İkinci Dünya Savaşı sonuna kadar hüküm süren tek parti yönetiminin sahibi CHP'nin içinden gelen politikacılarıdır. O dönemin bütün baskı ve sömürü uygulamalarından ve Kürt katliamlarından onlar da sorumludur.

Menderes'in kendisi Aydın yöresinde büyük toprakların sahibi olan bir kapitalist ailenin mensubu idi. Onun kimliği,

Demokrat Parti'nin nasıl zenginlerden ve kapitalistlerden yana, işçi ve emekçi kitlelere karşı bir yönetim oluşturduğunun timsalidir.

Menderes bütünüyle emperyalizm yanlısı bir politika izlemiş, binlerce Anadolu gencinin, ABD emperyalizminin Kore işçilerinin ve köylülerinin devrimine karşı açtığı savaşta ölmesine ya da kaybolmasına yol açmış, Türkiye'yi bu yolla NATO prangasına bağlamıştır.

Bugün İslamcılarının ve özel olarak da Tayyip Erdoğan'ın sahip çıktığı bu tarihi şahsiyet, İslam dünyasının Batı'dan özgürleşmesine karşı tavrı almış, örneğin tarihini bir önem taşıyan Cezayir Bağımsızlık Savaşı'na (1954-62) karşı Birleşmiş Milletler'de sömürgeci Fransa lehine oy

kullanmıştır.

Demokrasi kahramanı olarak sunulan bu şahıs, sendikalar üzerinde tek parti döneminin baskısını devam ettirmiş, basını zincire vurmuş, iktidara gelir gelmez komünist hareket üzerinde tarihin en büyük operasyonunu yapmış, 1960 başlarındaki gençlik hareketini şiddetle bastırmaya çalışmıştır.

Menderes'in idamı Türkiye'nin hâkim sınıfları arasında bir hesaplaşmanın ürünüdür. Ama ne cellatları ne de kendisi işçi sınıfı ve emekçilerin dostudur. İşçi sınıfının dostu, 27 Mayıs'a giden yolda sokaklarda mücadele eden ve ölümler veren gençlik hareketinin içinden devrimci gençlik olarak çıkacaktır.

ABD'nin en önemli gazetesi New York Times gazetesi 1954 sonunda Menderes'i eleştiren bir yazı yayınlamıştı. Nâzım Hikmet de bunun üzerine yazının "satır araları"ni okuyan bir şiir söyledi. Burada şiirin bir bölümünü aktarıyoruz (Gerçek).

Gerileyen Türkiye yahut Adnan Menderes'e öğütler

Şaşkınlığın bu kadarına doğrusu ya pes. Bindiğin dalı kesiyorsun Adnan Menderes. İlle de asıp kesmek geliyorsa içinden Ezmekte devâm et Barışçılar'ı, ama sen Meselâ Yalçın'ı da tikiyorsun deliğe (1) İhtiyarcık sana azıcık cilve yaptı diye, Git, koş, elini öp, af dile, yüzünü güldür, O, yalnız altın kafeslerde öten bülbüldür. O, matbaalar yıktırıp kitaplar yaktıran, (2) O, büyük demokrat, O, hürriyetçi kahraman, Moskova'yı atomlayalım diyen insançı... Kendine acımazsan bize bir parça acı. A be Adnan Menderes, böyle bir dal kesilmez, Böyle şaşkınlıkların sonu da iyi gelmez... Şu muhalefetle de alıp veremediğin ne? Niye öyle hışımla yürüyorsun üstüne? Kore'ye asker gönderdin de "Hayır" mı dedi? "Kan aktı hesabı sorulmalıdır!" mı dedi? Orduyu emrimize verdin, ses çıkardı mı? "Olmaz olsun" mu dedi Amerikan yardımı? Feryat mı etti "İstiklâl elden gitti" diye? Zavallı, sınıksız sarılmış demokrasiye : "Başvekil merasimsiz karşılanmalı" diyor. (3) Bir de bazan coşarak "Hayat pahalı" diyor. Bu aksoylu muhalefeti ezilir görmek Türkün Batılı dostlarını pek üzüyor pek. (4) Şaşkınlığın bu kadarına doğrusu ya pes. Bindiğin dalı kesiyorsun Adnan Menderes (...)

Nâzım Hikmet, 1955

- (1) Adnan Menderes tevkif ettiği gazeteciler arasında Hüseyin Cahit Yalçın'ı da hapse attı.
 (2) 1945 yılında Tan gazetesi başta olmak üzere birçok gazete, dergi matbaası yıkılıp yağma edilmiş, meydanlarda kitaplar yakılmıştı. Bu faşist sürülerine "İleri" emrini Yalçın vermişti.
 (3) Burjuva muhalefet gazeteleri ve partileri, Adnan Menderes'e İstanbul'a filan gelip gidişlerinde merasim yapılmasına itiraz ediyorlar.
 (4) New York Times yazısını şöyle bitiriyor: "Bu durum Türkiye'nin Batıdaki dostlarını kederlendirmektedir."

6-7 Eylül olayları: Türkiye tarihinin bir kara sayfası

Dilek Pir

Menderes hükümeti döneminde, 1955 yılının 6-7 Eylül günlerinde, yaşadığımız toprakların gördüğü en büyük yağma ve yıkım olaylarından biri yaşandı. Bu iki günde, çoğunluğu Rumlara ait olmak üzere binlerce ev ve işyeri yakıldı yağmalandı, kiliseler, okullar ateşe verildi, mezarlıklar tahrip edildi. On ila yirmi arasında insan öldü, yüzlerce gayrimüslim kadın tecavüze uğradı, binlerce kişi de yaralandı. Yıllar yılı olayların arka planında, Kıbrıs'taki Türklere yönelik saldırıların vatandaşlar üzerinde yarattığı milli hassasiyet olduğu söylenebilir. Hatta hiçbir zaman ispatlanamamakla beraber, İstanbullu Rumların Kıbrıslı Rumlara maddi destekte bulunduğu iddiaları bu saldırıların ana gerekçesi yapıldı. Atatürk'ün Selanik'teki evinin bombalanması -ki sonradan bombayı iki Türkiye ajanının koyduğu anlaşılabilecekti- artık bardağı taşıran son damlaydı. Bugünün tanıdık söylemiyle, Türk halkının "demokratik tepki"sini gösterme vakti gelmişti; "iyi çocuk"lar yine görev başındaydı.

Dönemin başbakanı Adnan Menderes'in 6-7 Eylül'le ilk yüzleşmesi Yassıada yargılamalarında olaylardan beş yıl sonra gerçekleşti. Menderes'i idama götüren gerekçelerden birisi, önceden haberdar olduğu halde olaylara müdahalede bulunmamasıydı. Türkiye tarihinde, görev süresi boyunca böylesi bir yağma ve yıkım yaşanıp da bunların yaşanacağından haberi olmayan başbakan görülmemiştir. Fakat bu, Menderes hükümetini tek başına suçlu olarak göstermeye yeter mi?

Soruyu cevaplayabilmek için 6-7 Eylül günlerinde, önceden özenle örgütlenmiş ve hazırlıkları yapılmış bir saldırı planının hayata geçtiğini iyi anlamak gerekir. 6 Eylül günü, sadece yirmi bin tirajlı *İstanbul Ekspres* gazetesi "Atamızın evi bombalandı" manşetiyle iki yüz

doksan binlik ikinci baskı yapmıştır. Gazetenin bu baskısı, olaylarda büyük rol oynayan Kıbrıs Türktür Derneği üyelerince yaygın şekilde dağıtılmıştır. Haber radyoda ve gazetelerde öğleden sonra yayınlanmış ama her nasılsa Trabzon, Sivas, Eskişehir gibi İstanbul'a uzak illerden gruplar halinde gelen hassas vatandaşlar 6 Eylül günü İstanbul'da bitivermiştir. Bu vatandaşları bekleyen kamyonlar, hiçbir engelle karşılaşmadan onları gayrimüslimlerin yoğun olarak yaşadıkları bölgelere taşımıştır. Saldırıları başladıktan sonra dahi, gün boyunca vapurlar ve toplu taşıma araçları düzenli olarak çalışmıştır. Kentin farklı yerlerinden olaylara tanıklık edenlerin ifadelerine göre, saldırgan grupların başında onları yönlendiren kişiler bulunmaktadır ve saldırılar hep aynı biçimde ve önceden belirlenmiş hedeflere yapılmıştır. O karambolde dahi Türklerin ev ve dükkânlarına neredeyse hiç dokunulmaması bunu ispatlar niteliktedir. Gece boyunca süren olaylarda ölü sayısının azlığı, milliyetçi histeriye tutulmuş azgın kitlelerin saldırılarının boyutuyla çelişki yaratmaktadır. Bu, galeyan halindeki kitlelere "öldürmeyin, onun dışında ne yaparsanız yapın" direktifi verildiğini düşündürmektedir.

6-7 Eylül'de yaşananlar, olayların en ince ayrıntısına kadar önceden planlandığını gösteriyor. Diyelim ki, Menderes başbakanlığındaki Demokrat Parti iktidarı, bütün bunları, çoğunluğu 27 Mayıs darbeleri arasında sayılan o dönemin özel harpçilerinin hiçbir haberi, yetkisi ve görevi olmadan örgütleyebildi. Madem bu olaylar, Menderes'i idam sehпасına götürecek suçlamalar silsilesinde yer edecek kadar ciddiydi, en azından 27 Mayıs sonrasında bu olayların faillerini, örgütleyicilerini bulmaya ilişkin ciddi bir girişimde bulunmak gerekmez

miydi? İşin bu boyutu bir hayli trajikomik. Zira hem olaylardan hemen sonraki yargı sürecinin hem de Yassıada duruşmalarının seyri ve sonuçları, faillerin tamamını cezalandırmak yerine olayların üstünün kapatılmasına yaradı.

1955 yılındaki ilk davada DP iktidarı, "olaylar komünistlerin işi" izlenimi yaratmaya çalışarak aralarında Aziz Nesin, Asım Bezirci ve Kemal Tahir'in de bulunduğu sol görüşlü aydınları fail ilan etti, aylarca hapse tıktı. Diğer taraftan, Kıbrıs Türktür Derneği'nin tutuklu yargılanan başkanı "Ya bizi serbest bırakırsınız ya da biz bazı şeyleri ifşa ederiz" deyince tüm dernek üyeleri serbest bırakıldı. Yassıada yargılamalarında aynı olaylar sebebiyle kendisini sanık sandalyesinde bulan Menderes, savunması sırasında o zamanın istihbarat örgütü başkanının tanık olarak mahkemeye çağrılmasını talep ettiyse de bu girişimi hep sonuçsuz kaldı. Böylece Yassıada yargılamalarında bir taşla iki kuş vuruldu: Hem Menderes ve bakanlarının ipini kesmek için, darbecilerin kendilerini "demokrat" göstereceği bir sebep bulunmuş oldu, hem de 6-7 Eylül defteri kapatıldı.

6-7 Eylül olaylarının sonuçlarına daha geniş bir pencereden bakacak olursak, gayrimüslimlerin maruz kaldığı muamelenin Menderes dönemi ile sınırlı olmadığını, bunun sistematik bir devlet politikası olduğunu anlayabiliriz. Bu bağlamda 6-7 Eylül olayları, kökleri Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarına uzanan, uzun döneme yayılan, sermayenin Türkleştirilmesi projesinin bir halkası olarak tarihte yerini bulur.

Ermenilere ve Karadeniz Rumlarına yönelik katliamların mirasını devralan Türkiye Cumhuriyeti'nin Yunanistan'la 1923'te imzaladığı ve o dönemde Anadolu nüfusunun neredeyse onda birine denk gelen Rum nüfusunun

göç ettirilmesine sebep olan Lozan'a dayalı Nüfus Mübadelesi protokolünün devamıdır. Aynı proje 1934'te Trakya'daki Musevilerin göç ettirilmesiyle, 1942'de yürürlüğe giren ve mağdurlarını Nazilerininkine benzeyen çalışma kamplarına yollayan Varlık Vergisi'yle sürmüştür. Bunu takip eden 6-7 Eylül olayları gayrimüslim nüfus için doğdukları toprakları daha da yaşanmaz hale getirmiştir. Menderes'i deviren darbe sonrasında da bu politika sürmüş, 1964 Kıbrıs olayları vesilesiyle Rumlar göçe zorlanmıştır. 70'li yılların ortasına uzanan iskân ve istiklâl politikalarıyla Nüfus Mübadelesi protokolü dışında kalan gayrimüslim nüfusun büyük bölümünün mallarına el konarak bu insanlar göç etmeye zorlanmıştır.

Bugün Menderes'in mirasını sahiplenen AKP'nin iki tutam hoşgörü gösterisine kanıp, kimse devlet zihniyetinin değişmeye başladığını sanmasın. Gayrimüslim gazetelerine yapılması öngörülen sadaka niteliğindeki yardımlar, cemaatlerin dini liderleriyle paylaşılan iftar sofraları, devletin el koyduğu binlerce binanın ancak bir kısmının geri verileceğinin dile getirilmesi de kimseyi yanıltmasın. O gazeteleri okuyacak, o binalarda oturacak insan kalmadıktan sonra bunları yapması kolay!

Hâlâ her yıl Eylül ayının başında, bundan elli altı yıl önce gerçekleşen olayların dehşetini hatırlatırcasına, gayrimüslimlerin evlerinin kapıları işaretleniyor, kimi mezarlar tahrip ediliyor. Polis bunları münferit olaylar olarak görüp faillerinin üzerine gitmiyor. Bugün İstanbul'da Rum, Ermeni, Musevi, Levanten yüzbinlerce gayrimüslim yaşıyor olsaydı AKP bugünkü göstermelik hoşgörüsünden bir zerre taşıyacak mıydı, bu da bir merak konusu.

10 Eylül 1920

Devrimci Marksizmin miladı

10 Eylül, tarihi Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) kuruluşunun 61. yıldönümüdür. TKP, daha sonra Sovyetler Birliği'ni eline geçirecek olan bürokratik kastın uluslararası komünist harekette yarattığı bozulmadan ağır şekilde etkilenecektir. Ama kuruluş aşamasında, yani 1920'de enternasyonalizmi, programı ve politikasıyla, Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) gerçek anlamda atasıdır. Tersinden bakıldığında, bugün Türkiye'de tarihi TKP'nin programını ve enternasyonalizmini temsil eden tek parti DİP'tir.

Rusya'da 1917'de yaşanan Ekim devrimi bütün ülkelerde komünist işçi hareketinde bir ayrışmaya yol açtı. Birinci Dünya Savaşı'nda her biri kendi emperyalist ülkelerinin savaşını destekleyerek işçi ve köylülerin birbirlerini katletmelerinin yolunu açan sosyal demokrat partilerin yerine, kapitalist toplumla uzlaşmaz bir mücadeleye giren yeni komünist partiler kuruluyordu. Bunların hepsi tek bir dünya partisinin, 1919'da kurulan Komünist Enternasyonal'in (ya da Üçüncü Enternasyonal'in veya kısa adıyla Komintern'in) kendi ülkelerindeki seksiyonlarıydı. Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik ve perişan çıkan Türkiye'de de koşullar komünizmin hızla büyük bir prestij kazanmasına yol açtı. İşte Türkiye Komünist Partisi, bu koşullarda 10 Eylül 1920'de Birinci Kongresi'ni topladı. Bu kongrenin benimsediği program ve siyasi hat, DİP'in savunduğu türden bir devrimci Marksizmin nasıl da Türkiye'de gerçek komünizmin doğrultusu olduğunun kanıtıdır.

Birinci Kongre, komünist hareketin hem aydınlar, hem de işçi sınıfı arasında eskisine göre büyük bir atılım yaptığı bir dönemde toplanmıştı. Bir yandan, Birinci Dünya Savaşı macerasının ülkeyi sefaletle sürüklemiş ve emperyalist işgal altına sokmuş olması aydınlar ve halkta devlete karşı büyük bir yabancılaşma yaratmıştı. Bir yandan da, Ekim devriminin büyük işçi ve emekçi kitlelere vaat ettiği yepyeni dünya, başka her yerde olduğu gibi, Rusya'nın kapı komşusu Türkiye'de de Marksizme ve komünizme ilgiyi yüksek bir düzeye çıkartıyordu. Anadolu hareketi içinde Yeşil Ordu ve Meclis'teki "Halk Zümresi" adını alan milletvekilleri grubu dahi komünizme belli bir sempati besliyordu.

Birinci Kongre, Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde kurulmuş olan komünist grupların, Komintern'in bir seksiyonu olarak birleşmesi anlamını taşıyordu. Kongre'ye ülke içinden başta İstanbul, Ankara, Eskişehir, Zonguldak illerinde örgütlü komünistlerden ve 1918'den itibaren özellikle yeni Sovyet coğrafyasında örgütlenmiş olan Türkiye komünistlerinden 74 delege katılmıştı. Böylece, içeride örgütlenenlerle dışarıda örgütlenenlerin mücadeleleri tek bir örgüt çatısı altında birleştirilmiş oluyordu. Kongre, altı oturumu boyunca, milli kurtuluşu, köylü sorununu, kooperatifçiliği, kadın sorununu ve elbette çeşitli yörelerde örgütlenme meselelerini ele aldıktan sonra, bir Program ve Tüzük kabul ederek Merkez Komitesi'ni seçti. Böylece, tarihi TKP kurulmuş oluyordu.

Ulusal kurtuluş görevi ve sosyalizm

TKP, 1920'li yılların ortalarından itibaren hızla bürokratik yozlaşmanın etkisi altına girmiştir. Bunun partinin politikası bakımından anlamı, partinin Türkiye burjuvazisinin "ilerici" kabul edilen kanadının kuyruğuna takılması olmuştur. Özellikle, İkinci Dünya Savaşı'na kadar olan dönemde TKP'nin Kemalizme verdiği destek ve Kürt isyanları karşısında tümüyle resmi tavra uygun dav-

ranması ünlüdür. 1930'lu yıllarda Sovyet bürokrasisinin "Halk Cephesi" adıyla geliştirdiği sınıf işbirliği doğrultusu gereği uygulanan "Separat" kararı partiyi hemen hemen tasfiyeye uğratmıştır.

Komintern'in Lenin ve Trotskiy'in önderliğindeki devrimci döneminin TKP'sinin politikası farklıdır. Elbette Enternasyonal'in İkinci Kongresi'nde sömürgelere ve ulusal soruna ilişkin alınan kararlar gereği, TKP Anadolu'daki emperyalist işgale karşı verilmekte olan mücadeleyi acil bir görev olarak üstleniyordu. Emperyalizme karşı verilen bu savaşın gelişmesinin işçi sınıfının bilincini yükselteceğini ve sosyal devrim için elverişli bir zemin yaratacağını saptıyordu. Ama Kongre, ulusal kurtuluş savaşını desteklese de, aynı zamanda "işçi sınıfının asıl ve nihai amacı olan emekçilerin hakimiyetini kurmak için gereken koşulları ve zemini hazırlamaya çalışmayı" da bir görev olarak önüne koyuyordu.

Birinci Kongre'nin Kemalist harekete ilişkin yaklaşımı, Komintern'in "antiemperyalist birleşik cephe" yaklaşımına uygun olan bir birleşik cephe kurulmasıydı. 1920 yılının ikinci yarısında Kemalistlerin ulusal kurtuluş için mücadele eden öteki güçlere karşı saldırgan tavrı göz önüne alınınca bunun ne kadar isabetli bir yaklaşım olduğu tartışma götürür. Ama her durumda genç TKP, ne proletarya partisinin bağımsızlığından, ne de nihai amaç olan sosyal devrimden hiçbir taviz vermiyordu.

Halk milisi, mülksüzleştirme, federasyon

Kongre ayrıca bir acil talepler programı da kabul etmiştir. Bu programda dikkati çeken en önemli noktalar, işçi sınıfına ve köylülüğe ciddi sosyal hakların talep edilmesinin yanı sıra, bir burjuva devriminin sınırlarını zorlayan birtakım taleplerdir. Bunlar arasında, jandarma yerine halk tarafından seçilen bir milis kuvvetinin kurulması, topraksız ve az topraklı köylülere karşılıksız toprak ve tarım aletleri dağıtılması, kurtuluş savaşına karşı olanların, sarayın-padişahın, toprak beylerinin malına mülküne el konulması, Osmanlı borçlarının reddedilmesi bugünün geçiş talepleri anlayışına yaklaşan taleplerdir. Nihayet, TKP 1915 yılında yaşanan Ermeni katliamının ışığında Anadolu'da ulusal sorunun ne kadar önemli olduğunun bilinciyle bir federal cumhuriyetler sistemi önermektedir.

Tabii, bütün bunların yanı sıra, TKP'nin kuruluş kongresinin dokuz gündem maddesinden birinin "kadın sorunu"na hasredilmesi son derecede ilginç ve önemlidir. O günün Müslüman toplumlarında kadınların kamu alanına sokulmasının bile tartışmalı olduğu bir bağlamda, TKP kadınlara tam eşitlik sağlanması için mücadele etme konusunda kararlar almıştır.

Kongre, yedi kişilik bir Merkez Komitesi seçmiş ve hareketin tartışmasız biçimde önde gelen önderi olan Mustafa Suphi'yi de parti başkanlığına getirmiştir.

28-29 Ocak 1921 katliamı

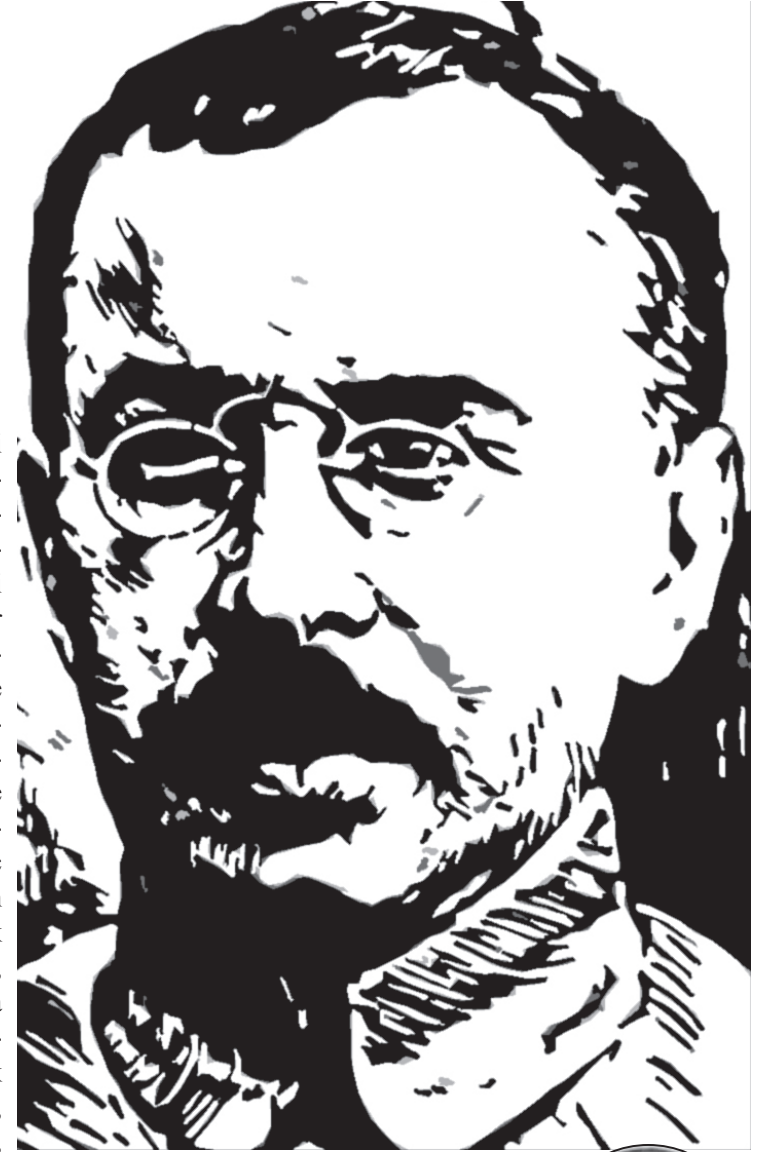
TKP Merkez Komitesi kongreden sonra, emperyalist işgale karşı mücadele konusunda benimsediği doğru politik çizgi uyarınca, ülke dışında bir muhacir grup olarak kalmak yerine yangın yerine dönmüş olan ülke topraklarına dönerek antiemperyalist görevlerini yerine getirmeye karar verecekti. Ne var ki, parti genç ve deneyimsizdi. Kararın uygulanış tarzı ve taktik doğrultu acemiliklerle, hatta düpedüz hatalarla doluydu. Başta parti başkanı Mustafa Suphi olmak üzere on beş parti önderi, kongreden üç ay sonra, Aralık 1920 sonunda ülke topraklarına adım atacaktı. Bu girişim trajik bir olayla sonuçlanacaktı.

28 Ocak 1921'i 29 Ocak'a bağlayan gece, Mustafa Suphi ve yoldaşları Trabzon açıklarında boğuldu. Bu katliamı kimin örgütlediği hâlâ belgelenmemiştir. Elbette, Kemalist hareketin, varlığından hiç memnun olmadığı ve korku duyduğu genç komünist hareketin önderliğini imha etmeye girişmiş olması ihtimali yüksektir. Ama başka olasılıklar da vardır. Bunların arasında Bolşevik Rusya'nın müttefiki olmaya soyunan Enver Paşa'nın İttihatçıların parmağı ya da Anadolu hükümetinin, devrimci Rusya ile Türkiye'nin arasını açmaya girişen daha gerici kanatlarının bir provokasyonu, hatta aynı amacı güden emperyalist Britanya'nın bir komplosu (ya da bunların bir bileşimi) olabilir.

Dünya devriminin Türkiye'deki ayağı

Türkiye'de komünizmin başına daha doğumunun hemen ertesinde gelen bu felaketin sonuçlarının çok ağır olduğu tartışmasızdır. Bunlar arasında önderliği daha baştan harap edilmiş bir hareketin bürokratik yozlaşmaya kolayca teslim olması felaketlerin en büyüğü olmuştur. Ayrıca, TKP'nin 1921 yılından itibaren Milli Mücadele karşısında izlediği politikayı da ciddi biçimde tartışmak gerekir.

Ama bu, Birinci Kongresi'nde benimsediği program, tüzük ve politika ile tarihi TKP'nin hakiki bir komünizmin tohumlarını bu topraklara atmış olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bugünün görevi, bu tohumları yeniden canlandırmak, dünya çapında Lenin'in ve Trotskiy'in önderliğini yaptığı türden bir dünya partisi için mücadele ederken Türkiye'de de bu doğrultuda bir proletarya partisini sabırla inşa etmektir. Devrimci İşçi Partisi'nin yapmaya giriştiği şey işte tam da budur.

Üstte, Mustafa Suphi Yanda, TKP'nin logosu Aşağıda, Mustafa Suphi'nin kaleme aldığı bir yazının basılı hali

